

ISSN 1640-7679

Biuletyn



Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Łodzi

6/2017



1 czerwca				
Międzynarodowy Dzień Dziecka	Kalendarium pracy Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych	Dzień z Pielęgniarką i Położną 2017	Sprawozdanie z konferencji „Bezpieczeństwo pracy pielęgniarki operacyjnej oraz pacjenta w obrębie bloku operacyjnego”	Stanisława Sroczyńska. Działalność konspiracyjna i powojenne dokonania
	4	7	13	15



Okręgowa Izba Pielęgniarek i Położnych w Łodzi

Przewodnicząca ORPiP w Łodzi
Agnieszka Kałużna

Wiceprzewodnicząca ORPiP w Łodzi
Joanna Gąsiorowska (pielęgniarka)

Wiceprzewodnicząca ORPiP w Łodzi
Bożena Pawłowska (położna)

Sekretarz ORPiP w Łodzi
Maria Kowalczyk

Skarbnik ORPiP w Łodzi
Maria Cianciara

Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej
Małgorzata Pniak
dyżuruje w II i IV środę miesiąca
tel. 42 633 23 94

Przewodnicząca Okręgowego Sądu Pielęgniarek i Położnych
Edyta Ziemkiewicz
dyżuruje w I i III czwartek miesiąca
w godz. 15.00–17.00

Redaktor Naczelny „Biuletynu”
Joanna Gąsiorowska
e-mail: biuletyn@oipp.lodz.pl; tel. 42 633 69 63 w. 10

Biurowisko Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Łodzi
ul. Emilii Plater nr 34, 91-762 Łódź
tel. 42 633 69 63; 42 633 71 06; fax 42 633 68 74
czynne: wtorek: 10.00–18.00; środa, czwartek, piątek: 8.00–16.00;
poniedziałek – dzień bez interesantów
www.oipp.lodz.pl; e-mail: biuro@oipp.lodz.pl

Konto bieżące OIPiP
Bank Zachodni WBK SA, ul. Sienkiewicza 24, 11 Oddział w Łodzi
20 1090 1304 0000 0000 3000 3869

Prawo wykonywania zawodu
poniedziałek: dzień bez interesantów; wtorek: 10.00–17.45
środa, czwartek 8.00–15.45; piątek: dzień bez interesantów
tel. 42 633 32 13

Kształcenie podyplomowe
wtorek: 10.00–18.00; środa, czwartek, piątek: 8.00–16.00
tel. 42 639 92 62

Biblioteka OIPiP
– *przyjmowanie wniosków o dofinansowanie udziału w kształceniu podyplomowym*
wtorek: 11.00–17.30; środa: 10.00–15.00; czwartek: 8.30–15.00
piątek: 10.00–15.30
e-mail: biblioteka@oipp.lodz.pl, tel. 42 633 92 98

Pośrednictwo pracy i dział socjalny
wtorek: 11.00–18.00; czwartek: 9.00–16.00
tel. 42 633 23 94

Mecenas
wtorek: 14.00–18.00, czwartek: 12.00–14.00
tel. 42 633 71 06

Kasa
poniedziałek: nieczynna
wtorek: 12.00–17.00; środa: 8.30–12.00, czwartek: 12.00–15.00;
piątek: nieczynna
tel. 42 639 92 76

W NUMERZE:

SERWIS INFORMACYJNY 2

PRAKTYKA ZAWODOWA 8

SZKOLENIA, KURSY, KONFERENCJE 11

GŁOS ZE ŚRODOWISKA 15

60-lecie PTP I–IV

Wydawca: Okręgowa Izba Pielęgniarek i Położnych w Łodzi
Adres redakcji: 91-762 Łódź, ul. Emilii Plater 34
tel. 42 633 69 63 w. 10; fax 42 633 68 74;
e-mail: biuletyn@oipp.lodz.pl
Redaktor Naczelny: Joanna Gąsiorowska
Do użytku wewnętrznego. Otrzymują bezpłatnie członkowie OIPiP.
Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania nadesłanych materiałów oraz zmiany tytułów, nie zwraca materiałów niezamówionych, nie ponosi odpowiedzialności za treść ogłoszeń.
ISSN: 1640-7679
Skład: OIPiP – Agnieszka Wypych
Nakład: 3700 egzemplarzy
Druk: BiK – M. Bernaciak, tel. 42 676 07 78, biuro@drukarnia-bik.pl

Z PRAC OKRĘGOWEJ RADY

XVIII posiedzenie Prezydium ORPiP w dniu 26 kwietnia 2017 r.

- ▶ Stwierdzono prawo wykonywania zawodu i dokonano wpisu do rejestru pielęgniarek OIPiP w Łodzi – 1 pielęgniarki.
- ▶ Wykreślono położną z rejestru położnych OIPiP w Łodzi – 1 położną.
- ▶ Dokonano wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą pielęgniarek i położnych OIPiP w Łodzi – 6 praktyk pielęgniarek wykonywanych w podmiotach leczniczych.
- ▶ Dokonano zmiany wpisu w rejestrze podmiotów wykonujących działalność leczniczą pielęgniarek OIPiP w Łodzi – 1 zmiana rodzaju wykonywania praktyki pielęgniarki na indywidualną praktykę specjalistyczną.
- ▶ Podjęto decyzję dotyczącą przeszkolenia po przerwie w wykonywaniu zawodu pielęgniarki, położnej, zgodnie z Programem przeszkolenia, sposobu i trybu odbywania oraz zaliczenia przeszkolenia przez pielęgniarkę lub położną, które nie wykonują zawodu łącznie przez okres dłuższy niż 5 lat w okresie ostatnich 6 lat:
 - wydano zaświadczenia o odbyciu przeszkolenia – 2 pielęgniarkom.
- ▶ Dokonano wpisu i wpisu zmiany w rejestrze organizatorów kształcenia OIPiP w Łodzi – wpisano 1 kurs specjalistyczny i zmianę danych w zakresie 1 szkolenia specjalistycznego i 1 kursu kwalifikacyjnego u 2 organizatorów.
- ▶ Przyznano członkowi OIPiP w Łodzi zapomogę losową, w wysokości 2000 zł.
- ▶ Przyznano dofinansowanie udziału w kształceniu podyplomowym pielęgniarek i położnych w kursie kwalifikacyjnym – 2 osobom.
- ▶ Zatwierdzono:
 - honorarium dla 3 autorów artykułu opublikowanych w Biuletynie OIPiP Nr 4/2017;
 - sfinansowanie 2 przedstawicielom organu ORZOZ w Łodzi udziału w szkoleniu organizowanym przez NRZOZ w Warszawie nt. „Procedowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej w świetle aktualnie obowiązującego stanu prawnego. Prewencja wykroczeń zawodowych aspekty prawne i organizacyjne”;
 - skład osobowy dla 1 komisji kwalifikacyjnej i 2 komisji egzaminacyjnych dla 2 kursów specjalistycznych i 1 szkolenia specjalistycznego realizowanych w zakładach i OIPiP w Łodzi;
 - kadre dydaktyczną dla: 3 szkoleń specjalistycznych, 1 kursu kwalifikacyjnego i 3 kursów specjalistycznych organizowanych i finansowanych przez OIPiP w Łodzi, realizowanych w zakładach i OIPiP w Łodzi;

- ▶ Wytypowano przedstawiciela ORPiP do komisji egzaminacyjnych 4 kursów specjalistycznych u 4 organizatorów kształcenia.

XIX posiedzenie Prezydium ORPiP w dniu 23 maja 2017 r.

- ▶ Stwierdzono prawo wykonywania zawodu i dokonano wpisu do rejestru pielęgniarek OIPiP w Łodzi – 16 pielęgniarek i 2 pielęgniarzy.
- ▶ Stwierdzono prawo wykonywania zawodu położnej i dokonano wpisu do rejestru położnych OIPiP w Łodzi – 1 położnej.
- ▶ Wpisano pielęgniarki do rejestru pielęgniarek OIPiP w Łodzi – 7 pielęgniarek.
- ▶ Wpisano położne do rejestru położnych OIPiP w Łodzi – 1 położną i 1 położnego.
- ▶ Wykreślono pielęgniarki z rejestru pielęgniarek OIPiP w Łodzi – 2 pielęgniarki.
- ▶ Dokonano wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą pielęgniarek i położnych OIPiP w Łodzi – 4 praktyk pielęgniarek i 2 praktyk pielęgniarzy wykonywanych w podmiotach leczniczych.
- ▶ Dokonano zmiany wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą pielęgniarek i położnych OIPiP w Łodzi – 1 praktyki pielęgniarki w zakresie miejsca wykonywanej praktyki.
- ▶ Dokonano wpisu i zmiany wpisu w rejestrze organizatorów kształcenia OIPiP w Łodzi – wpisano 3 kursy specjalistyczne i 1 zmianę w zakresie miejsca szkolenia specjalistycznego u 2 organizatorów.
- ▶ Rozpatrzono wnioski członków OIPiP w Łodzi w sprawie zapomóg losowych – odmówiono 3 osobom, ze względów regulaminowych przyznania zapomogi losowej – opisane zdarzenia i przedłożone dokumenty nie mogły być zakwalifikowane jako zdarzenie losowe lub długotrwała choroba wymagająca nakładów finansowych, które przekraczałyby możliwości gospodarstwa domowego, zgodnie z obowiązujących regulaminem.
- ▶ Przyznano dofinansowanie udziału w kształceniu podyplomowym pielęgniarek i położnych w:
 - szkoleniach specjalistycznych – 15 osobom,
 - kursie kwalifikacyjnym – 2 osobom,
 - zjeździe – 1 osobie.
- ▶ Podjęto Stanowisko dotyczące poparcia Stanowiska Małopolskiej Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych z dnia 9 maja 2017 r. w sprawie sprzeciwu wobec Stanowiska Rady Kierowników Wojewódzkich Podmiotów Leczniczych z dnia 18 kwietnia 2017 r.

- ▶ Udzielenie rekomendacji dla kandydatury do pełnienia funkcji Konsultanta Wojewódzkiego w dziedzinie pielęgniarstwa diabetologicznego dla województwa łódzkiego.
- ▶ Zatwierdzono:
 - honorarium dla 4 autorów artykułów opublikowanych w Biuletynie OIPiP Nr 5/2017;
 - sfinansowanie 3 przedstawicielom OIPiP w Łodzi kosztów udziału w szkoleniu organizowanym przez NRPiP dla przewodniczących okręgowych rad pielęgniarek i położnych i pracowników okręgowych izb pielęgniarek i położnych w Warszawie w dniu 2 czerwca 2017 r.;
 - sfinansowanie przedstawicielom OIPiP w Łodzi kosztów udziału w Debacie nt. „Wolność samorządów zawodów zaufania publicznego” organizowanym przez Łódzkie Porozumienie Samorządów Zawodów Zaufania Publicznego w Łodzi w II półroczu 2017 r.;
 - kadre dydaktyczną dla 7 kursów specjalistycznych organizowanych i finansowanych przez OIPiP w Łodzi, realizowanych w zakładach i OIPiP w Łodzi;
 - skład osobowy dla 3 komisji kwalifikacyjnych i 3 komisji egzaminacyjnych dla kursów specjalistycznych realizowanych w zakładach i OIPiP w Łodzi;

- sfinansowanie zakupu do biblioteki OIPiP 9 pozycji książkowych – 22 egzemplarze książek, celem uzupełnienia dotychczasowych zbiorów OIPiP w Łodzi;
- objęcie patronatem honorowym OIPiP w Łodzi Konferencji szkoleniowej „Pacjent niedożywiony – aspekty terapeutyczne i epidemiologiczne” organizowanej przez Konsultanta Wojewódzkiego w dziedzinie pielęgniarstwa epidemiologicznego dla województwa łódzkiego w auli im. Palucha SPZOZ USK nr 1 im. N. Barlickiego w Łodzi, w dniu 27 czerwca 2017 r.
- ▶ Wytypowano przedstawicieli ORPiP do 7 komisji egzaminacyjnych dla kursów specjalistycznych u 3 organizatorów kształcenia.
- ▶ Wytypowano przedstawicieli ORPiP do składu osobowego komisji konkursowych na stanowiska kierownicze w podmiotach leczniczych – 1 pielęgniarki oddziałowej i 1 zastępcy dyrektora ds. opieki zdrowotnej.

Oprac.
mgr Maria Kowalczyk
Sekretarz ORPiP

**Biuro Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych
w lipcu i sierpniu br.
czynne będzie od poniedziałku do piątku
w godzinach 8.00–16.00**

**Regionalne Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa w Łodzi
zatrudni pielęgniarkę do pracy w Dziale Pobierania**

Kontakt : 42 61 61 419 lub 605 098 336

Kalendarium pracy ORPiP w Łodzi w okresie od 01.02.2017 r. do 20.05.2017 r.

Lp.	Temat	Data	Miejsce	Imię i nazwisko członka ORPiP
1.	Posiedzenie Komisji Ochrony Zdrowia i Opieki Społecznej Rady Miejskiej w Łodzi nt. zapoznania się z problematyką choroby zwyrodnieniowej stawów, propozycja programu profilaktycznego – Fundacja Zdrowia Ziemi Łódzkiej	01.02.2017	Urząd Miasta Łodzi ul. Piotrkowska 104	Maria Kowalczyk
2.	Uroczyste wręczenie nagród plebiscytu Hipokrates Ziemi Łódzkiej 2016 w kategorii pielęgniarstwa i położnictwa. Plebiscyt zorganizowany przez Dziennik Łódzki oraz ŁO NFZ	02.02.2017	Pałac Bidermanna Łódź, ul. Franciszkańska 23	Maria Kowalczyk
3.	Spotkanie z rzeczoznawcą majątkowym z Urzędu Miasta Łodzi p. Andrzejem Zarychtą w sprawie wyceny siedziby OIPiP	10.02.2017	OIPiP w Łodzi, ul. E. Plater 34	Agnieszka Kałużna
4.	Posiedzenie Prezydium NRPiP w Warszawie	14.02.2017	NIPiP, Warszawa, ul. Pory 78	Agnieszka Kałużna
5.	Otwarcie nowej siedziby Oddziału Pielęgniarstwa i Położnictwa przy UM w Łodzi	16.02.2017	Łódź, ul. Jaracza 63	Agnieszka Kałużna Maria Kowalczyk
6.	Konferencja „Dziecko cierpi – nie pozwól na to”	17.02.2017	Społeczna Akademia Nauk Łódź, ul. Kilińskiego 98	Agnieszka Kałużna
7.	V Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Regionu Łódzkiego OZZPiP w Łodzi	23.02.2017	Urząd Miasta Łodzi ul. Piotrkowska 104	Agnieszka Kałużna
8.	Spotkanie z wiceprezydentem Łodzi – Krzysztofem Piątkowskim – w sprawie zakupu placówki przy ul. E. Plater 34	23.02.2017	OIPiP w Łodzi ul. E. Plater 34	Agnieszka Kałużna
9.	Pierwsze spotkanie Forum Jakości Środowiska (międzynarodowy projekt: Ponadnarodowe Działania Dostosowawcze na rzecz Zintegrowanego Zarządzania Jakością Powietrza w Pomieszczeniach Zamkniętych) „Nadzór i zarządzanie środowiskiem szkolnym oraz zainicjowanie opracowanie polityki jakości dopasowanej do potrzeb i możliwości szkół i instytucji nimi zarządzających”	27.02.2017	Urząd Marszałkowski Województwa Łódzkiego Departament Cyfryzacji Łódź, Al. Piłsudskiego 8	Mirosława Centkowska
10.	Spotkanie z Radą Mieszkańców, Pielęgniarkami i Radnymi Miasta Łodzi w związku z problemami pensjonariuszy oraz płacy i pracy personelu tam pracującego	28.02.2017	DPS Łódź ul. Krzemieniecka 7/9	Agnieszka Kałużna
11.	Konferencja „Rola pielęgniarki i położnej podstawowej opieki zdrowotnej w dobie deinstytucjonalizacji w ochronie zdrowia”	28.02.2017	Aula A Centrum Dydaktyczne Warszawskiego UM Warszawa, ul. Ks. Trojdena 2a	Bożena Pawłowska Barbara Dresler Henryka Pogodzińska Mariola Parzonka
12.	Jubileusz XXV-lecia Samorządu Aptekarskiego. Uroczystość wręczenia farmaceutom z woj. łódzkiego medali za zasługi dla samorządu aptekarskiego „Ad gloriam phrmaeiae”	04.03.2017	Aula Wydziału Farmaceutycznego UM w Łodzi ul. J. Muszyńskiego 1	Maria Kowalczyk
13.	XXXIV Okręgowy Zjazd Pielęgniarek i Położnych w Łodzi. Wywiad dla Radio Łódź na temat zadań pielęgniarki i położnej udzielone przez A. Kałużną i B. Pawłowską	07.03.2017	Urząd Miasta Łodzi ul. Piotrkowska 104	Członkowie ORPiP w Łodzi

14.	Posiedzenie NRPiP w Warszawie	15.03.2017	CKA Mrówka Warszawa, ul. Przekory 33	Agnieszka Kałużna
15.	Turniej Futsal Cup 2017 r. organizowany przez Komendę Miejską Policji w Łodzi dla funkcjonariuszy oraz pracowników cywilnych policji woj. łódzkiego	19.03.2017	Hala Sportowa Łódź, ul. Małachowskiego 5/7	Lucyna Okulska Bogusława Łopacińska
16.	Posiedzenie Rady Społecznej SPZOZ USK nr 1 im. N. Barlickiego w Łodzi	21.03.2017	SPZOZ USK nr 1 im. N. Barlickiego Łódź, ul. Kopcińskiego 22	Agnieszka Kałużna
17.	Konferencja naukowo-szkoleniowa dla pielęgniarek i położnych „Postępowanie z raną przewlekłą”	23.03.2017	Urząd Miasta Łodzi ul. Piotrkowska 104	Członkowie samorządu pielęgniarki i położne .
18.	Okręgowy Zjazd Izby Lekarsko-Weterynaryjnej	25.03.2017	Hotel Holiday Inn Łódź, ul. Piotrkowska 229/231	Agnieszka Kałużna
19.	Konferencja szkoleniowa „Szczepienia ochronne – ważny element profilaktyki chorób zakaźnych”	28.03.2017	Hotel „Fabryka Wełny” Pabianice, ul. Grobelna 4	Bożena Pawłowska
20.	XXXV Okręgowy Zjazd Izby Lekarskiej w Łodzi	01.04.2017	Hotel Wodnik Słok pod Bełchatowem	Małgorzata Bierzanowska
21.	Posiedzenie Prezydium NRPiP w Warszawie	04.04.2017	NIPiP, Warszawa, ul. Pory 78	Agnieszka Kałużna
22.	XVI Zjazd Sprawozdawczy Łódzkiej Okręgowej Izby Inżynierów Budowlanych	08.04.2017	CK Rubin, Łódź, ul. Lodowa 94	Agnieszka Kałużna Maria Kowalczyk
23.	Spotkanie świąteczne z okazji świąt wielkanocnych w SPZOZ USK im. WAM Centralny Szpital Weteranów	11.04.2017	SPZOZ USK im. WAM CSW Łódź, Plac Hallera 1	Alicja Chrobak
24.	Konferencja naukowo-szkoleniowa „Zdrowie pod kontrolą”	14.04.2017	Uniwersytet Medyczny w Łodzi	Maria Cianciara
25.	II Konferencja Naukowo-Szkoleniowa „Bezpieczeństwo pracy pielęgniarki operacyjnej oraz pacjenta w obrębie bloku operacyjnego” zorganizowana przez ORPiP oraz Komisję Pielęgniarek Operacyjnych	21.04.2017	Hotel Andels Łódź, ul. Ogrodowa 17	Agnieszka Kałużna, członkowie Komisji Pielęgniarek Operacyjnych, członkowie samorządu
26.	Szkolenie dotyczące wprowadzania nowego Systemu Monitorowania Kształcenia Pracowników Medycznych	21.04.2017	Centrum Kształcenia Poddyplomowego Pielęgniarek i Położnych Warszawa, ul. A. Pawińskiego 5A	Maria Kowalczyk Sylwia Baran Justyna Niewiadoma
27.	Posiedzenie Rady Społecznej SPZOZ USK nr 1 im. N. Barlickiego	25.04.2017	SPZOZ USK nr 1 im. N. Barlickiego Łódź ul. Kopcińskiego 22	Agnieszka Kałużna
28.	Spotkanie z okazji Międzynarodowego Dnia Pielęgniarki i Dnia Położnej w SPZOZ USK im. WAM Centralny Szpital Weteranów zorganizowanego przez Dyрекcje placówki	12.05.2017	SPZOZ USK im. WAM Centralny Szpital Weteranów	Agnieszka Kałużna
29.	Coroczna akcja profilaktyczna „Dzień z Pielęgniarką i Położną” dla lokalnej społeczności organizowana wspólnie przez OIPiP i OZZPiP	13.05.2017	Rynek Manufaktury w Łodzi	Członkowie ORPiP, Komisji Problemowych, pielęgniarki i położne.
30.	Zwyczajne Zgromadzenie Izby Adwokackiej w Łodzi	20.05.2017	Aula 1000 Centrum Dydaktyczno-Kliniczne UM ul. Pomorska 251 w Łodzi	Maria Kowalczyk

oprac. mgr Bożena Pawłowska
Wiceprzewodnicząca ORPiP

Zmiany w kształceniu podyplomowym pielęgniarek i położnych

Informacja dla pielęgniarek i położnych

Zgodnie z ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o systemie informacji w ochronie zdrowia oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1991 z późn. zm.), od dnia 1 maja 2017 r. za pośrednictwem Systemu Monitorowania Kształcenia Pracowników Medycznych zwanego dalej SMK będą przeprowadzane:

- postępowania kwalifikacyjne dopuszczające do specjalizacji, kursu kwalifikacyjnego, specjalistycznego i doksztalającego,
- składanie wniosków o dopuszczenie do egzaminu państwowego.

Do korzystania z SMK niezbędne będą:

- dostęp do Internetu,
- adres e-mail,
- zainstalowana wersja oprogramowania Java 7 z najnowszą aktualizacją,
- przeglądarka internetowa Mozilla Firefox, Internet Explorer (najnowsze wersje).

I. Założenie konta w SMK

W celu dokonywania czynności w SMK konieczne będzie założenie konta w tym systemie (szczegóły jak należy założyć konto podane zostaną po uruchomieniu SMK przez Centrum Systemów Informatycznych Ochrony Zdrowia).

II. Potwierdzenie tożsamości

Po założeniu konta konieczne będzie potwierdzenie swojej tożsamości, będzie to możliwe na kilka sposobów:

- za pomocą kwalifikowanego podpisu elektronicznego lub
- za pomocą darmowego profilu zaufanego ePUAP (szczegółowe informacje na temat profilu zaufanego można zobaczyć tutaj <http://epuap.gov.pl/wps/portal>) lub
- właściwego organizatora kształcenia pielęgniarek i położnych przeprowadzającego kształcenie lub
- właściwą okręgową izbę pielęgniarek i położnych do której należymy lub NIPiP.

III. Weryfikacja uprawnień

Kolejną czynnością będzie złożenie wniosku o weryfikację uprawnień do właściwej okręgowej izby pielęgniarek i położnych za pomocą systemu SMK. Ważne jest, aby dane podawane we wniosku zgadzały się z tymi, którymi dysponuje okręgowa izba pielęgniarek i położnych.

Informacja dla organizatorów kształcenia podyplomowego pielęgniarek i położnych

Zmiany dotyczą również organizatorów kształcenia podyplomowego pielęgniarek i położnych, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2 ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1251 ze zm.), którzy również za pomocą SMK będą składać wnioski o wpis, wpis zmiany danych, przysłać informację o planowanych terminach rozpoczęcia i zakończenia kształcenia podyplomowego.

Do korzystania z SMK niezbędne będą:

- dostęp do Internetu,
- adres e-mail,
- zainstalowana wersja oprogramowania Java 7 z najnowszą aktualizacją,
- przeglądarka internetowa Mozilla Firefox, Internet Explorer (najnowsze wersje).

I. Założenie konta w SMK

W celu dokonywania czynności w SMK konieczne będzie założenie konta w tym systemie (szczegóły jak należy założyć konto podane zostaną po uruchomieniu SMK przez Centrum Systemów Informatycznych Ochrony Zdrowia).

II. Potwierdzenie danych podmiotu

Po założeniu konta konieczne jest potwierdzenie danych podmiotu, będzie to możliwe na kilka sposobów:

- za pomocą kwalifikowanego podpisu elektronicznego lub
- za pomocą darmowego podpisu potwierdzanego profilem zaufanym ePUAP (szczegółowe informacje na temat profilu zaufanego można zobaczyć tutaj <http://epuap.gov.pl/wps/portal>) lub
- za pośrednictwem właściwej okręgowej izby pielęgniarek i położnych lub NIPiP.

III. Weryfikacja uprawnień

Kolejną czynnością będzie złożenie wniosku o weryfikację uprawnień do właściwej okręgowej izby pielęgniarek i położnych za pomocą systemu SMK.

IV. Kierownicy specjalizacji

Kierownicy Specjalizacji również będą zobligowani do posiadania konta w systemie SMK. W tym przypadku potwierdzenie tożsamości będzie odbywać się na zasadach jak w przypadku pielęgniarki i położnej. Natomiast weryfikacji uprawnień dokonywać będzie właściwy organizator kształcenia pielęgniarek i położnych.



„Dzień z Pielęgniarką i Położną 2017”

W maju obchodzimy Międzynarodowy Dzień Pielęgniarki (12 maja) oraz Dzień Położnej (8 maja). Po raz dwunasty Okręgowa Rada Pielęgniarek i Położnych w Łodzi oraz Zarząd Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pielęgniarek i Położnych Regionu Łódzkiego zorganizowali akcję promocyjno-edukacyjną o tematyce zdrowotnej skierowaną do społeczeństwa pod patronatem Prezydent Miasta Łodzi – Hanny Zdanowskiej, Wojewody Łódzkiego – Zbigniewa Rau, Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych.

W promowanie zachowań zdrowotnych bardzo aktywnie włączyły się również uczelnie kształcące pielęgniarki i położne – Uniwersytet Medyczny, Akademia Humanistyczno-Ekonomiczna oraz członkowie Polskiego Towarzystwa Pielęgniarek Anestezjologicznych i Intensywnej Opieki, a także przedstawiciele innych zawodów dbających o nasze bezpieczeństwo – policjanci. Pogoda w tym roku była szczególnie łaskawa. Skłaniała do rodzinnych spacerów, co spowodowało duże zainteresowanie przeprowadzaną akcją.

Pielęgniarki i położne prowadziły edukację zdrowotną z naciskiem na maksymalną eliminację czynników ryzyka rozprzestrzeniających się w szybkim tempie chorób cywilizacyjnych. W przygotowanych stanowiskach medycznych pielęgniarki oraz położne wdrażały profilaktykę zdrowotną w zakresie m.in.: nauki samobadania piersi, kontroli ciśnienia krwi, poziomu glukozy, pomiaru tkanki tłuszczowej, porad w zakresie zdrowej diety, zdrowego stylu życia, porad w zakresie opieki i pielęgnacji noworodka i niemowlęcia oraz przekazywanie wiedzy na temat zapobiegania zakażeniom i dbania o czystość rąk. Wyjątkową popularnością cieszyło się badanie poziomu kwasu moczowego we krwi włośniczkowej, gdzie bardzo zaangażowały się w badania przewodnicząca i członkowie nowo powstałej Komisji Pielęgniarek Nefrologicznych działającej przy OIPiP w Łodzi.



Pielęgniarki związane z pielęgniarstwem dermatologicznym razem z lekarzem dermatologiem wykonywały badania dermatoskopem zmian na skórze w ramach profilaktyki zachorowania na czerniaka skóry.

Panie po 50. roku życia mogły wykonać mammografię w Mammobusie, który oczekiwał na dbające o swoje zdrowie mieszkanki naszego miasta. Ważną tematyką poruszaną corocznie jest nabywanie przez mieszkańców naszego miasta umiejętności podjęcia szybkich i efektywnych działań w zakresie pierwszej pomocy.

Działania podejmowane przez nasze grupy zawodowe mają na celu promowanie zdrowego stylu życia oraz właściwych postaw prozdrowotnych wśród mieszkańców Łodzi. Nabyta wiedza w konsekwencji przekłada się na zwiększenie świadomości i odpowiedzialności jednostki za własne zdrowie. Organizatorzy akcji – OIPiP i Zarząd Regionu OZZPiP – składają podziękowania wszystkim pielęgniarkom, pielęgniarzom i położnym, którzy zorganizowali i wzięli aktywny udział w tej corocznej akcji promującej zachowania prozdrowotne wśród mieszkańców naszego miasta oraz wszystkim sponsorom, którzy nie tylko materialnie, ale również swoją obecnością wspierali to wydarzenie. Słoneczny „Dzień z Pielęgniarką i Położną” roku 2017 przeszedł do historii.



mgr AGATA WĘŻYK

Ja jestem w porządku, Ty jesteś w porządku, czyli rzecz o asertywności

ogromną rolę w wielu sytuacjach, ale chyba nie trzeba nikogo szczególnie przekonywać, że w pracy personelu medycznego, kiedy od komunikacji zależy zdrowie i życie innych osób, jest ona szczególnie ważna. Ale asertywność jest istotna nie tylko dlatego, że dobra komunikacja zwiększa bezpieczeństwo i pomaga zapewnić skuteczną opiekę nad pacjentem. To kompetencja bardzo przydatna w życiu prywatnym i zawodowym, która zmniejsza poziom stresu i ryzyko wypalenia zawodowego (np. Suzuki i wsp., 2006, Shimizu i wsp., 2003¹), przyczynia się do zwiększenia pewności siebie, poczucia własnej wartości (np. Shimizu i wsp. 2004²), satysfakcji z pracy i życia oraz ogólnego dobrostanu. Asertywność pomaga w poznawaniu siebie, rozpoznawaniu uczuć i potrzeb własnych oraz innych osób, a tym samym sprzyja budowaniu pozytywnych relacji międzyludzkich. Badania sugerują też, że brak umiejętności asertywnej komunikacji może wiązać się z depresją (Rezayat i Naeri, 2014³).

Niezbywalne prawa człowieka

Nasze przekonania o sobie samych i o świecie kształtują się przez całe życie, począwszy od wczesnego dzieciństwa. Różnorodne doświadczenia mogą spowodować, że mam poczucie, iż nasze myśli, opinie czy uczucia i ogólnie my sami jesteśmy mniej ważni czy wartościowi od innych. U podstaw asertywności leży założenie, że każdy z nas ma pewne niezbywalne prawa.

1. Suzuki, E., Kanoya, Y., Katsuki, T., & Sato, C. (2006). Assertiveness affecting burnout of novice nurses at university hospitals. *Japan Journal of Nursing Science*, 3(2), 93-105; Shimizu, T., Mizoue, T., Kubota, S., Mishima, N., & Nagata, S. (2003). Relationship between burnout and communication skill training among Japanese hospital nurses: a pilot study. *Journal of occupational health*, 45(3), 185-190
2. Shimizu, T., Mizoue, T., Kubota, S., Mishima, N., & Nagata, S. (2003). Relationship between burnout and communication skill training among Japanese hospital nurses: a pilot study. *Journal of occupational health*, 45(3), 185-190.
3. Rezayat, F., & Nayeri, N. D. (2014). The level of depression and assertiveness among nursing students. *International journal of community based nursing and midwifery*, 2(3), 177.

Asertywność zwykle kojarzy się z mówieniem „nie”. Mówi się, że asertywny człowiek potrafi odmówić drugiemu, nie daje sobie „wejść na głowę”. Tymczasem asertywność to coś więcej. To charakterystyczna postawa czy też umiejętność, która pozwala zadbać o swoje potrzeby i interesy, nie czyniąc przy tym szkody innym. Oczywiście, wiąże się też z odmawianiem, ale przejawia się również w wielu innych sytuacjach i jest przydatna w różnych wypadkach. Asertywność to umiejętność przyjmowania pochwał i komplementów oraz reagowania na krytykę. To także uczciwe chwalenie i zasadne krytykowanie innych, przeproszenie i przyznawanie się do błędów, prośbienie o to, czego potrzebujemy, wyrażanie pozytywnych oraz negatywnych uczuć, wyrażanie własnego zdania, opinii, przekonań. A wszystko to w poszanowaniu samego siebie i innych.

Dlaczego asertywność jest ważna?

Niektórzy ludzie są asertywni w sposób naturalny; asertywne zachowanie przychodzi im z łatwością. Ale warto pamiętać, że asertywność to nie cecha wrodzona, lecz umiejętność. I jak każdej umiejętności – można się jej nauczyć. Wymaga oczywiście systematycznego treningu, podejmowania kolejnych prób (i – cóż, nie oszukujmy się – popełniania kolejnych błędów), niemniej jednak, przy odrobinie chęci i wytrwałości, możemy ją rozwijać i czerpać z niej wiele korzyści. Jakich? Przede wszystkim asertywność umożliwia skuteczną komunikację, która oparta jest na wzajemnym szacunku. Efektywna komunikacja odgrywa

Mam prawo do:

- ✓ bycia traktowanym z szacunkiem
- ✓ posiadania i wyrażania własnych potrzeb
- ✓ odczuwania i wyrażania emocji, w tym również gniewu i złości
- ✓ postępowania w zgodzie z sobą samym
- ✓ posiadania i wyrażania własnego zdania, opinii, pomysłów
- ✓ odmowy (przysługi odpowiedzi) w sposób, który nie narusza godności drugiej strony
- ✓ popełniania błędów, ponoszenia porażek
- ✓ odnoszenia sukcesów i bycia z nich dumnym
- ✓ zmiany własnych decyzji i do negocjowania z innymi
- ✓ prośbienia o pomoc i wsparcie
- ✓ nieprzyjmowania odpowiedzialności za innych

Są one różnie formułowane, ale co do zasady ich przekaz jest jasny. Mamy prawo do bycia sobą i robienia tego, co chcemy, jeśli tylko nie krzywdzimy przy tym innych. Przykład katalogu szczegółowych praw znajduje się w ramce obok; oczywiście ta lista nie jest zamknięta, a kolejność praw nie ma znaczenia – wszystkie są istotne. Wzajemny szacunek jest warunkowany właśnie akceptacją tego prostego faktu, że te prawa przysługują każdemu człowiekowi bez wyjątku. Nie znaczy to jednak, że możemy z nich korzystać w sposób bezmyślny i nieograniczony. Wręcz przeciwnie, oczekujemy respektowania naszych praw, ale są one ograniczone prawami drugiego człowieka, które my z kolei musimy respektować dopóki nie naruszają naszych. Brzmi to dość skomplikowanie, ale w gruncie rzeczy nie jest takie trudne. Na przykład mamy prawo do zadawania pytań i oczywiste jest, że chcemy uzyskać odpowiedź, ale druga strona ma również prawo do odmowy odpowiedzi, które powinniśmy uszanować. Podobnie jak my sami mamy dokładnie to samo prawo i możemy odmówić odpowiedzi, gdy ktoś egzekwuje swoje prawo do zadawania pytań.

Trzy kategorie zachowań

Postawy i zachowania, które podejmujemy w relacjach z innymi, można podzielić na trzy grupy: uległe, agresywne i asertywne. Te dwie pierwsze mają charakter pewnych niezdrowych skrajności; asertywność zaś plasuje się mniej więcej pośrodku tej swoistej skali.

Postawa agresywna wiąże się z przekraczaniem cudzych granic. Osoby agresywne wywierają nacisk na innych, zdarza się, że mniej lub bardziej otwarcie wykazują wrogość względem otoczenia. Przykładem agresywnego zachowania jest rozkazy-

wanie w sposób nieznośny sprzeciwu, np. podwładnym, ale też członkom rodziny i innym ludziom. Złość w sytuacji, gdy jesteśmy krytykowani, to również przejaw postawy agresywnej. Zachowania agresywne bazują na wykorzystywaniu innych. Osoby agresywne są napastliwe, stosują przymus, poniżają innych. Nie stronią od gniewu, są bezwzględne w dążeniu do swoich własnych celów i bywają nieobliczalne w sytuacjach społecznych. Pokazują, że liczą się ich uczucia, pragnienia, oczekiwania czy pomysły, natomiast emocje, potrzeby czy koncepcje innych są zupełnie nieważne. Komunikat, który nadaje osoba agresywna, to: „Ja jestem w porządku, ale Ty nie jesteś w porządku”. Jeśli zachowujemy się w sposób agresywny, to osoby z naszego otoczenia będą czuły się zagrożone. Niektórzy co prawda ulegną i wykonają to, czego się od nich żąda, ale inni mogą się ostro sprzeciwić. W obu wypadkach sytuacja jest bardzo niekomfortowa – zarówno dla osób bezpośrednio zaangażowanych, jak i dla obserwatorów. A my sami zostaniemy zapamiętani jako nieprzyjemni i nieszanujący ludzi.

Postawa agresywna wydaje się z definicji negatywna i brzemnienna w nieprzyjemne konsekwencje, a jednak ludzie ją przejawiają. Często wynika to z niepewności i braku wiary w siebie („atak jest najlepszą obroną”), a także z postrzegania innych jako zagrożenia (np. dla rozwoju kariery) lub z lęku, że inne zachowanie nie pomoże uzyskać tego, czego dana osoba potrzebuje. Inne powody to chęć zwrócenia na siebie uwagi, demonstracja władzy, próba wyładowania złości lub chęć manipulowania innymi. Warto dodać, że początkowo zachowanie agresywne może powodować obniżenie wewnętrznego napięcia (uwolnienie emocji). Bywa też, że ludziom podoba się „twarda” postawa (zwłaszcza, jeśli nie dotyczy ich samych). Zachowania agresywne bywają rzeczywiście skuteczne w niektórych okolicznościach, co może stanowić bodziec do dalszego ich podejmowania. Z czasem jednak pojawia się coraz więcej negatywnych skutków. Agresja niesie ze sobą ryzyko konfliktów interpersonalnych, a nawet przemocy werbalnej i fizycznej. Może prowadzić do utraty szacunku zarówno do innych, jak i do samego siebie, a także powodować izolację i ostracyzm agresora. Inni przestają mu ufać, może pojawiać się u nich niechęć, a nawet nienawiść, chęć zemsty, nieprzyjazne uwagi i groźby. Niestety, agresja prędzej czy później rodzi agresję.

Zachowania uległe zwykle mają na celu uniknięcie konfliktu lub zadowolenia innych. Mogą się one przejawiać zarówno w braku reakcji (milcząca akceptacja), jak i podejmowaniu bez żadnego sprzeciwu konkretnych aktywności



oczekiwanych przez innych, m.in. zgoda na wykonanie określonych obowiązków czy zadań, nawet jeśli nie mamy czasu, odpowiednich kompetencji czy umiejętności, przejmowanie obowiązków współpracownika na jego prośbę. Takie działania wymagają zwykle naruszenia lub przesunięcia własnych granic. W tym nie ma co prawda nic złego, pod warunkiem że dzieje się tak na własne życzenie, kiedy mamy taką rzeczywistą potrzebę. Tymczasem w wypadku zachowań uległych, przesunięcie granic (np. ustąpienie, zgoda na coś) jest skutkiem żądania ze strony otoczenia, któremu nie jesteśmy w stanie z jakiegoś powodu odmówić. W ten sposób wysyłamy sygnał: „Ty jesteś w porządku, ja nie jestem w porządku”, pokazujemy, że nasze potrzeby, uczucia i myśli nie są tak ważne, jak innych.

Uległość jest najczęściej wynikiem lęku. Ludzie ustępują, bezkrytycznie akceptują i ulegają prośbom, ponieważ boją się odrzucenia i utraty aprobaty ze strony innych. Za wszelką cenę chcą uniknąć konfliktów (nawet za cenę skrzywdzenia samych siebie), uchodzić za miłych i pomocnych. Czasami zachowanie uległe jest traktowane jako poprawne i grzeczne, więc osoba uległa bywa chwalona za swoje czyny. Unikanie konfliktów może przynieść pewną ulgę, zredukować napięcie i lęk przed konfrontacją. Spełnianie kolejnych próśb z kolei zapobiega poczuciu winy, które mogłoby się pojawić w sytuacji odmowy. Poza tym może pojawić się poczucie dumy, że radzimy sobie z tak wieloma rzeczami; dla niektórych to również dobry powód, aby poużalać się nad sobą i wywołać współczucie u innych. W dłuższej perspektywie nieustanne uleganie jest, mimo wszystko, irytujące dla otoczenia, skutkuje obniżeniem samooceny, utratą szacunku w oczach innych i ograniczeniem kontaktów międzyludzkich. Osoby uległe są narażone na wykorzystywanie (szczególnie przez tych, którzy wykazują postawę agresywną), często czują się pokrzywdzone, sfrustrowane, urażone lub niespokojne. Mogą odczuwać problemy zdrowotne (psychosomatyczne skutki stresu, przeciążenie i zmęczenie). Porzucają również własne cele, poświęcając większość swoich zasobów dla potrzeb realizacji celów innych ludzi. Kumulowanie urazów i frustracji, pozostawianie pewnych problemów i konfliktów bez rozwiązania może też doprowadzić do utraty panowania nad sobą i otwartej agresji.

Postawa asertywna to dbałość o samego siebie i innych. Jest szczególnie istotna w sytuacji, gdy pojawia się zagrożenie dla naszych praw. Asertywność polega bowiem na poszanowaniu

własnych praw przy jednoczesnym respektowaniu praw innych. Wiąże się z postawieniem granic i chronieniu ich, a przy tym nie naruszaniu granic drugiej osoby. Warto jednak pamiętać, że nasze granice mogą ulegać zmianom, jeśli tylko tego chcemy i potrzebujemy, nie tworzymy ich raz na zawsze i nie trzymamy się ich sztywno. Asertywność umożliwia nam komunikowanie swoich potrzeb, intencji, emocji, opinii uczciwie i spokojnie, bez ujemny dla godności i praw innych, co odróżnia ją od zachowań agresywnych. Przejawia się w zachowaniach łagodnych, ale jednocześnie stanowczych i tym różni się od postawy uległej. Należy podkreślić, że obejmuje ona cały repertuar różnych działań i aktywności, które w dużej mierze warunkowane są konkretną sytuacją. Inaczej będziemy zachowywać się w stosunku do rodziny i przyjaciół, inaczej do współpracowników, a jeszcze inaczej do obcych (np. ekspedientki w sklepie).

Ogólnie rzecz biorąc, kiedy zachowujemy się asertywnie, przekazujemy informację: „Ja jestem w porządku i Ty jesteś w porządku.” Żyjemy i działamy w zgodzie ze sobą, pokazujemy, że jesteśmy sobą, ale nie chcemy w żaden sposób ranić innych. Sami dokonujemy wyborów, dążymy – bez szkody dla innych – do własnych celów. Mamy świadomość swoich praw oraz praw innych, jesteśmy uczciwi wobec siebie samych i otoczenia, czujemy się dobrze i pewnie we własnej skórze oraz potrafimy się zachować odpowiednio do sytuacji. Asertywność przyczynia się zwykle do lepszej komunikacji i poprawy relacji międzyludzkich. Może się jednak zdarzyć, że nie wszystkim nasze asertywne zachowanie będzie się podobało.

Niestety, asertywność nie jest łatwą umiejętnością i tak naprawę niewiele osób opanowało ją w sposób, który gwarantuje asertywne zachowania 24 godziny na dobę w każdej sferze życia. Większość ludzi relatywnie łatwo wykazuje się asertywnością w pewnych sytuacjach (np. w kontaktach zawodowych), a w innych (np. w relacjach rodzinnych) staje się bezradna i uległa lub – wręcz przeciwnie – agresywna. Niemniej jednak asertywności można się nauczyć. Jest ona silnie związana z poczuciem własnej godności i wartości, szacunkiem do siebie, wysoką, stabilną samooceną, profesjonalnym podejściem do pracy – te cechy również można w sobie rozwijać, kształtując tym samym postawę asertywną.

mgr Agata Wężyk

Instytut Medycyny Pracy w Łodzi

Co należy?

- ✓ poznać samych siebie, wiedzieć, czego się chce
- ✓ zastanowić się, czy nasza potrzeba jest uczciwa
- ✓ wyrażać potrzeby w sposób jasny, wyraźny, ale bez agresji
- ✓ otwarcie wyrażać swoje uczucia, używając komunikatów typu Ja
- ✓ swobodnie i uczciwie przyjmować komplementy i mówić je innym
- ✓ wyrażać i przyjmować zasadną krytykę bez złości i gniewu

Czego nie można?

- ✓ unikać kontaktów z innymi
- ✓ dusić w sobie uczucia
- ✓ stosować bezzasadną krytykę
- ✓ wyrażać się w sposób pokrętny, niejasny, oszukiwać, mówić nie wprost, „owijać w bawełnę”
- ✓ znęcać się nad innymi, wyzywać, ranić ich, naruszać ich godność, obrażać uczucia
- ✓ usprawiedliwiać się czymś zachowaniem, chować się za czyimiś plecami

60-lecie

Polskiego Towarzystwa Pielęgniarskiego w Łodzi



mgr ELŻBIETA MIELCZAREK-PANKIEWICZ

Powojenna aktywność pielęgniarek, zaangażowanych w odbudowę demokratycznej Polski, doprowadziła do zorganizowania przez pielęgniarkę Stanisławę Sroczyńską w styczniu 1946 r. – właśnie w Łodzi – pierwszego krajowego zjazdu pielęgniarek z okręgu warszawskiego i łódzkiego, zrzeszonych w Związkach Zawodowych Pracowników Służby Zdrowia.

W 1949 r. łódzkie pielęgniarki włączyły się m.in. do weryfikacji kwalifikacji personelu pielęgniarskiego, a następnie – organizowania i prowadzenia kursów przygotowujących do egzaminu państwowego dla młodszych i przyuczonych pielęgniarek. W działalności szkoleniowej zaangażowane były: Maria Czernik, Helena Monita, Walentyna Swinder, Stanisława Tyczyńska, Wiktoria Kelerowa, Franciszka Gawrysiak, Anna Kidawska i Władysława Pietrzak.

Polskie Towarzystwo Pielęgniarskie, Oddział Wojewódzki (ow) w Łodzi, powołano do życia w listopadzie 1956 r. Założycielkami były: Maria Aszoff, Maria Czernik, Maria Ejsymont, Barbara Habuz, Izabella Hirszowska, Helena Kaczyńska, Genowefa Kanabus (Buncler), Nina Kłosowska, Irena Lesner, Irena Pacałowska, Barbara Pajchel (Szyc), Maria Pastwa, Stanisława Sroczyńska, Bronisława Stechni, Maria Stencel, Walentyna Swinder, Stefania Śledzińska, Zofia Zabawska, Eugenia Zawadzka. Pierwszy Wojewódzki Zjazd Polskiego Towarzystwa Pielęgniarskiego odbył się 8 listopada 1956 roku. Oficjalnie zarejestrowano Oddział Łódzki w czerwcu 1957 r., po Krajowym Zjeździe w Warszawie.

Pierwszą Przewodniczącą Oddziału została Stanisława Sroczyńska i funkcję tę pełniła w latach 1956–1960. Kolejnymi przewodniczącymi Oddziału Wojewódzkiego PTP w Łodzi były: Franciszka Gawrysiak (od 1961 do 1964 r.), ponownie Stanisława Sroczyńska (1964–1968), Genowefa

Buncler (1968–1976), Irena Sikorska (1976–1983), Krystyna Ejsmont (1883–1989), Henryka Wasiele (1989–1993), Zbigniew Tokarski (1993–2008), Janina Żurawska (2009–2013) i od 2013 do dziś, 2017 r. – Dorota Kilańska.

Głównym celem PTP – w pierwszym okresie pracy – było pozyskiwanie członków i tworzenie kół terenowych w placówkach służby zdrowia. W wyniku tych starań ciągu trzydziestolecia: od 1960 do 1990 r. – w Łodzi pracowało w sumie blisko 30 kół terenowych: Bałuty, Śródmieście, Polesie, Widzew, Chojny, Górna, koła przy Szpitalu im. W. Biegańskiego, H. Wolf, J. Korczaka, MSW, Pirogowa, Radlińskiego, Sonnenberga, Sterlinga, Instytucie Pediatrii/SK Nr 4, Chorób Płuc, WAM, Ośrodka Onkologicznego, Specjalistycznym Psychiatrycznym Zespole Opieki Zdrowotnej, koła przy Obwodowej Przychodni Lekarskiej PKP, Wojewódzkiej Przychodni Specjalistycznej, Przychodni Rehabilitacji Inwalidów, Wojewódzkim Zespole Pomocy Społecznej i Geriatrii, IV DPS dla Dorosłych, ZOZ w Zgierzu, Koło Międzyszkolne i Koło Emerytek (od roku 1982 – z Komisją Historyczną). Do 1990 r. było w Łodzi około 25 kół, skupiających ponad 1500 pielęgniarek, tj. ¼ ogółu zatrudnionych.

Problemy środowiska zawodowego w tym okresie to: brak pielęgniarek, w tym – dyplomowanych, które stanowiły zaledwie 50 proc. ogółu zatrudnionych; niski poziom opieki nad chorym związany z niedostatkiem kadry, malejące zainteresowanie młodzieży uzyskiwaniem zawodu pielęgniarki, zakaz meldowania w Łodzi osób spoza tego miasta oraz brak mieszkań. Dzięki współpracy z Ligą Kobiet i Radą Miasta sytuacja mieszkaniowa pielęgniarek uległa poprawie.

W 1958 r., po 2 latach pracy Zarządu Oddziału, liczba kół terenowych wynosiła 13, a po drugim zjeździe – w 1959 r. – 18, w roku 1961 było 19 kół i 1030 członkiń. Działalność kół

terenowych była skoncentrowana na podnoszeniu poziomu wiedzy wśród pracujących pielęgniarek, a w organizowaniu dla nich kursów i konferencji dużą rolę odegrała Maria Pastwa.

Od roku 1967/1968 Łódzki Oddział, przy aktywnym współudziale kół terenowych PTP, organizował olimpiady dla uczennic szkół pielęgniarstwa wdrażających młodzież do samokształcenia. Okręgowemu Komitetowi Olimpiady przez kilka lat przewodniczyła Maria Stencel, następnie Jadwiga Justyn, Violetta Michalik, Ewa Ścibiorek i Henryka Wasiele. Od roku 1980/1981 była to Olimpiada Pielęgniarsko-Położnicza.

W 1977 r. w Łodzi zorganizowano Naukowe Sympozjum z okazji XX-lecia PTP. Przy udziale Wydziału Zdrowia i Opieki Społecznej w Łodzi i Zarządu Związku Socjalistycznego Młodzieży Polskiej (ZSMP) Służby Zdrowia od 1979 r. organizowano eliminacje do Turnieju o „Złoty Czepek Pielęgniarski”, którego celem było zachęcenie młodej kadry do pogłębiania wiedzy i doskonalenie umiejętności zawodowych. W 1984 r. Łódź była gospodarzem V Centralnych Eliminacji Konkursu o „Złoty Czepek”. W pracach organizacyjnych wyróżniły się: Maria Ziółkowska, Maria Rzepkowska i Elżbieta Kwasiborska.

W latach 1983–1989 – okresie znacznej aktywności PTP – m. in.: zorganizowano spotkanie z władzami miasta w 1985 r., połączone z referatami pielęgniarstwowymi i wystawą historycznych eksponatów oraz sylwetek zasłużonych pielęgniarek, a za swoją działalność Zarząd Oddziału Łódzkiego PTP został odznaczony Honorową Odznaką Miasta Łodzi. Członkinie PTP brały czynny udział w konferencjach naukowych (np. dr Barbara Dobrowolska i mgr Elżbieta Mielczarek-Pankiewicz z Instytutu Medycyny Pracy w II Konferencji Pielęgniarstwa w Krakowie w 1985 r.). Członkinie Zarządu Oddziału PTP w Łodzi pełniły odpowiedzialne funkcje, np. od 1987 Krystyna Ejsmont – była Rzecznikiem Dobra Służby Zdrowia przy Okręgowej Komisji Kontroli Zawodowej, ponadto – pracowała w Sejmie (m.in. nad ustawą o naszym samorządzie zawodowym); Elżbieta Kwasiborska była Radną Dzielnicowej Rady Narodowej, a do pracy w Komisji Zdrowia Rady Narodowej m. Łodzi powołano koleżanki: Magdaleny Werner, Apolonię Wołyńską i mgr mgr Wandę Plichczewską, Bożenę Roźniatę i Henrykę Wasiele. W związku z wdrażaniem w Łodzi od 1987 r. specjalizacji pielęgniarek i położnych – Lekarz Wojewódzki powołał Komisję Kwalifikacyjną, w której PTP reprezentowała jego ówczesna Przewodnicząca – Krystyna Ejsmont. Wśród wielu istotnych spotkań w tym okresie z udziałem pielęgniarek, m.in. w 1987 r. zorganizowano w ramach obchodów 30-lecia PTP, wspólnie z jego Zarządem Głównym, Ogólnopolską Konferencję Naukową w Pabianicach nt. Terapeutycznej roli pielęgniarki, w rok później – m. in. w ICZMP – obchody Międzynarodowego Dnia Pielęgniarki, a w roku 1989 odbył się Walny Zjazd Delegatów PTP.

Praca kół terenowych PTP w latach 1960–1990 koncentrowała się, poza angażowaniem w powyższe formy aktywności zawodowo-społecznej, również na organizacji zebrań, szkoleń, kursów, konferencji, pokazów, wystaw, prenumeracie

czasopism zawodowych i przygotowywaniu gazetek i spotkań okolicznościowych, akademii związanych z obchodami Dnia Pracownika Służby Zdrowia, Międzynarodowego Dnia Pielęgniarki, Dnia Kobiet, świąt. Koleżanki udzielały sobie wzajemnej pomocy, porad w tym – chorym, samotnym, emerytowanym pielęgniarkom, rozwiązywały ich problemy socjalno-bytowe, wnioskowały o nagradzanie/odznaczanie osób wyróżniających się w pracy zawodowo-społecznej, organizowały i brały udział w konkursach (w tym – na najlepsze pielęgniarki w ocenie chorych, czytelniczych czy organizowanych przez ZG PTP). Ponadto, organizowały wycieczki, brały udział w wydarzeniach kulturalnych (np. wspólne wyjścia do teatrów), współpracowały z instytucjami, organizacjami na rzecz poprawy warunków życia i pracy pielęgniarek, popularizowały nasz zawód, zasady etyki, spotykały się z uczennicami i absolwentkami szkół pielęgniarstwa, z dziećmi ze szkół podstawowych, placówek opiekuńczych, mieszkańcami DPS, prowadziły Kronikę Koła (Przychodnia Rehabilitacji Inwalidów).

PTP dbało o podnoszenie wiedzy ogólnej i zawodowej swoich członkiń, ich właściwe postawy etyczne, współdziałanie z licznymi instytucjami w celu rozwiązywania problemów zawodowo-socjalnych, edukacyjnych oraz popularyzowanie wśród społeczeństwa zawodu i Towarzystwa. Powstawały koła (np. Emerytek) i komisje problemowe (Adaptacji Zawodowej, Historyczna, ds. Olimpiady Pielęgniarskiej, Socjalno-Bytowa, Szkoleniowa, Technizacji i Organizacji Pracy, Wnioskowa, Sąd Koleżeński). Zarząd wydawał biuletyny-informatory. Trochę się o aktywizację środowiska zawodowego, właściwy poziom opieki pielęgniarstwa i poprawę organizacji oraz warunków pracy.

Nie sposób wymienić liczne koleżanki zaangażowane w społeczną pracę w PTP. Tę niezamkniętą listę (prośba o wybaczenie) wyróżniających się osób otwierają (alfabetycznie): Teresa Białkowska, Genowefa Buncler, Barbara Dobrowolska, Krystyna Ejsmont, Maria Ejsymont, Benilda Fabian, Franciszka Gawrysiak, Zofia Gorzka, Wanda Gryzel, Jadwiga Justyna, Wiktoria Keler, Janina Khal, Maria Krzeszewska-Czernikowa, Elżbieta Kwasiborska, Mieczysława Malec, Jadwiga Markowska, Anna Mędlewska, Bogumiła Michaś, Halina Monita, Maria Pastwa, Maria Rzepkowska, Halina Seiler, Irena Sikorska, Stanisława Sroczyńska, Stanisława Stebelska, Ewa Ścibiorek, Henryka Wasiele, Maria Ziółkowska i wiele, wiele innych bardzo aktywnych koleżanek.

Uruchomienie studiów dla pielęgniarek (w 1969 r. w Lublinie, następnie w dalszych uczelniach) spowodowało wzrost liczby osób z tytułem magistra, od 1982 r. – doktora; obecnie wśród nas są też koleżanki z tytułem profesorów. Pojawiła się możliwość podejmowania badań naukowych. Na terenie Łodzi, np. we współpracy z Katedrą Organizacji Opieki Zdrowia AM, badano metody, organizację i czas pracy pielęgniarek w lecznictwie zamkniętym, Zofia Zabawska – nauczycielka zawodu – opracowała z 2 lekarzami projekt łóżka z podnośnikiem, ponadto – urządzenia pomocnicze dla osób niepełnosprawnych ruchowo. Ponadto PTP przeprowadziło

badania nad przebiegiem adaptacji zawodowej absolwentek w łódzkich szpitalach (których wyniki opracowała mgr Elżbieta Mielczarek-Pankiewicz z dr Barbarą Dobrowolską). W 1978 r. mgr Mieczysława Malec wygrała konkurs Firmy 3M, organizowany przez Międzynarodową Radę Pielęgniarek (ICN) i w ramach stypendium naukowego przebywała w Finlandii. W latach 1982–1990 pielęgniarki z oddziału łódzkiego PTP (B. Dobrowolska i E. Mielczarek-Pankiewicz) uczestniczyły w Instytucie Medycyny Pracy (IMP) w badaniach warunków pracy i przygotowania polskich pielęgniarek do pracy w przemysłowej służbie zdrowia i ich udziału w pracy profilaktycznej. Barbara Dobrowolska uczestniczyła w kongresach Międzynarodowej Rady Pielęgniarek (ICN) w 1965 i 1999, ponadto brała udział w międzynarodowych konferencjach w Wielkiej Brytanii.

Od roku 1982 przy OW PTP w Łodzi istnieje Komisja Historyczna, obecnie pod kierownictwem dr Barbary Dobrowolskiej, która wykazała się ogromem pracy i opublikowała m.in. (głównie w Biuletynie Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych) około 90 biografii zasłużonych pielęgniarek z terenu łódzkiego. Panie mgr Maria Rzepkowska i dr B. Dobrowolska gromadzą (i publikują) informacje nt.: rozwoju zawodu, działalności pielęgniarek, PTP i innych organizacji zawodowych w Polsce; historii łódzkich szpitali, szkół pielęgniarstwa. Ponadto, prowadzona jest kronika PTP, gromadzone są wydawnictwa, różne dokumenty, wspomnienia, eksponaty. B. Dobrowolska jest także Wiceprzewodniczącą Głównej Komisji Historycznej przy ZG PTP i pracuje m.in. na rzecz Wirtualnego Muzeum Pielęgniarstwa Polskiego (WMPP), jest też autorką wydanych ostatnio – w 2013 r. – cennych: „Materiałów Historycznych Pielęgniarstwa Polskiego”.

Po kadencji w latach 1989–1993, kiedy OW PTP kierowała mgr Henryka Wasiele, w 1993 r. funkcję Przewodniczącego Zarządu Oddziału Wojewódzkiego PTP powierzono dr Zbigniewowi Tokarskiemu, który pełnił ją do roku 2008. W tym okresie funkcjonowania dwóch organizacji – PTP i samorządu zawodowego – główne wysiłki skoncentrowano na ułożeniu między nimi harmonijnej współpracy. Członkowie Towarzystwa zaczęli brać udział w pracach komisji problemowych przy OIPIP, m.in. w Komisji ds. Etyki; Kształcenia i Doskonalenia Zawodowego, komisji konkursowych na stanowiska kierownicze w ochronie zdrowia oraz kwalifikacyjnych i egzaminacyjnych podczas realizacji (także przez członków PTP) kształcenia podyplomowego pielęgniarek i położnych. Zbigniew Tokarski w latach 2005–2009 pełnił także funkcję Wiceprzewodniczącego Zarządu Głównego PTP.

W roku 1996 ZOW PTP w Łodzi liczył 70 członków oraz kilka kół terenowych przy: ICZMP, WOMP, ZOZ Łódź-Widzew i w Pabianicach. Koncentrowano się na kształceniu podyplomowym, badaniach naukowych oraz publikacjach pielęgniarstwowości, zwłaszcza gdy w 2005 r. pozyskano nowych członków PTP – pracowników Uniwersytetu Medycznego i Wyższej Szkoły Humanistyczno-Ekonomicznej (WSHE), późniejszej Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej (AHE) w Łodzi. PTP w dalszym ciągu borykało się z brakiem własnego lokalu;

posiedzenia Zarządu odbywały się w gościnnej siedzibie Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych (OIPIP).

W latach 2005–2012 mgr Dorota Kilańska – Wiceprzewodnicząca ZO PTP w Łodzi – była Przewodniczącą ZG PTP i jako jego Prezes reprezentowała w latach 2006–2011 Towarzystwo w posiedzeniach Rady Narodowych Reprezentantów Międzynarodowej Rady Pielęgniarek (ICN) oraz zapoczątkowała liczne prace, w tym związane z wprowadzeniem Międzynarodowej Klasyfikacji Praktyki Pielęgniarskiej (ICNP®) do praktyki pielęgniarstwa, dzięki czemu powołano Radę ds. ICNP przy Centrum Systemów Informacyjnych Ochrony Zdrowia (CSIOZ), zajmującą się m.in. elektroniczną dokumentacją pielęgniarstwa w Polsce. Prezes zainicjowała badania naukowe nad środowiskiem pracy pielęgniarek i była pomysłodawczynią I Kongresu nt. Ekspozycji Zawodowej oraz zaangażowana w kilkudziesięciu konferencjach krajowych i międzynarodowych poświęconych warunkom pracy pielęgniarek. Z inicjatywy D. Kilańskiej powstało też Wirtualne Muzeum Pielęgniarstwa Polskiego oraz Centralne Archiwum Pielęgniarstwa Polskiego im. Barbary Purtak. W latach 2006–2012 polskie pielęgniarki miały możliwość zapoznawania się z wieloma zagranicznymi publikacjami. D. Kilańska rozpoczęła też wprowadzanie w naszym kraju zaawansowanej praktyki pielęgniarstwa (APN) oraz przepisywanie recept przez pielęgniarki. W roku 2011 została wybrana do Zarządu Europejskiej Federacji Stowarzyszeń Pielęgniarek (EFN). Dorota Kilańska była autorką strategii PTP: „Pielęgniarstwo – zawód z przyszłością”. Dzięki aktywności Prezes PTP udało się przenieść na grunt Polski wiele cennych inicjatyw i projektów. W pracach wspierana była m.in. przez swojego Zastępcę w ZG, i równocześnie Przewodniczącego ZOW PTP w Łodzi, Zbigniewa Tokarskiego

W latach 2009–2013 Przewodniczącą Oddziału PTP była mgr Janina Żurawska. W tym czasie Oddział zajmował się realizacją zaleceń/wskazań Zarządu Głównego Towarzystwa, szczególnie w zakresie wdrażania Międzynarodowej Klasyfikacji Praktyki Pielęgniarskiej (ICNP) do systemu ochrony zdrowia w Polsce i Dyrektywy (32/2010/UE) dotyczącej bezpiecznego środowiska pracy pielęgniarek (zapobieganie zakłuciom) oraz umożliwienia pielęgniarkom kształcenia ustawicznego. Ponadto, nadal celem działań PTP było promowanie zawodu pielęgniarki, działalność naukowa, publicystyczna, szkoleniowa. Członkowie PTP brali udział m.in. w posiedzeniach komisji kwalifikacyjnych oraz egzaminacyjnych u organizatorów kształcenia podyplomowego oraz w konkursach na stanowiska kierownicze w ochronie zdrowia, w zajęciach dydaktycznych, promujących zdrowie społeczeństwa, upowszechniali informacje nt. zawodu/problemów pielęgniarstwa i działalności PTP; współpracowali z licznymi instytucjami i organizacjami na rzecz pielęgniarek; opiniowali przepisy prawne dotyczące ochrony zdrowia oraz pielęgniarstwa; promowali zawód pielęgniarstwa (np. nagrywając filmy-wywiady z zasłużonymi pielęgniarkami – Barbarą Dobrowolską i Elżbietą Kwasiborską), organizowali konkursy, wystawy, publikowali artykuły (w tym na

łamach Biuletynu OIPIP w Łodzi). PTP wspierało rozwój zawodowo-naukowy koleżanek, popularyzowało zdobycze naukowe i kształtowało postawy etyczne pielęgniarek poprzez współpracę i ułatwianie przepływu informacji w środowisku zawodowym, organizowało (we współpracy z OIPIP) coroczne konferencje, wystawy, gromadziło dokumentację dotyczącą zawodu, jego historii itd. W PTP w Łodzi w przedostatniej kadencji pracowały 2 koła: przy Zarządzie OW (blisko 30 osób, włącznie z 10-osobowym Zarządem) i w Kole przy Uniwersytecie Medycznym, liczącym 19 osób.

Od 2013 r., czyli przez ostatnie 4 lata, Przewodniczącą OW PTP w Łodzi jest dr Dorota Kilańska (była Prezes Zarządu Głównego PTP). Jak już wspomniano powyżej – pełni ona liczne funkcje na rzecz pielęgniarstwa w kraju i za granicą i aktywnie walczy o rozwój polskiego pielęgniarstwa, koncentrując się na zainicjowanych przez siebie projektach kierunków jego rozwoju: w tym – zawodu z przyszłością; opieki transgranicznej, pielęgniarstwa badań naukowych, telepielęgniarstwa, informatyzacji (ICNP) w pielęgniarstwie; środowiska pracy przyjaznego zdrowiu; zaawansowanej praktyki pielęgniarstwa (APN), przepisywania recept przez pielęgniarki i wiele innych. Od 2012 r. Dorota Kilańska jest Dyrektorem Europejskiej Fundacji Badań Naukowych w Pielęgniarstwie (ENRF), a od 2013 r. – Dyrektorem Akredytowanego przez Międzynarodową Radę Pielęgniarek (ICN) Centrum Badania i Rozwoju (ACBR) Międzynarodowej Kwalifikacji Praktyki Pielęgniarskiej (ICNP) przy Uniwersytecie Medycznym (UM) w Łodzi.

Ostatnia kadencja OW PTP to kontynuowanie pracy w zakresie: współdziałania z instytucjami, organizacjami, samorządami, uczelniami w kraju i za granicą; prowadzenia działalności edukacyjno-zdrowotnej i promującej zdrowie (np. podczas corocznych obchodów Międzynarodowego Dnia Pielęgniarek i Senioraliów); popularyzowania zawodu pielęgniarstwa w społeczeństwie (m.in. poprzez strony internetowe PTP, spotkania studentów z gimnazjalistami nt.: Dlaczego warto zostać pielęgniarką?, wywiady radiowe nt. sytuacji w pielęgniarstwie); prac archiwalnych – gromadzenia dokumentacji historycznej. Ponadto – organizowanie wycieczek, konferencji (w tym współorganizowanie 2 XII 2013 r. w Warszawie czwartego Europejskiego Szczytu Bezpieczeństwa Biologicznego), warsztatów (np. Student Pielęgniarstwa Ci powie, jak dbać o zdrowie); konkursów (Pielęgniarka Roku); realizacja wykładów; publikacje, w tym – książkowe; prenumerata Problemów Pielęgniarstwa dla członków PTP itd. Należy podkreślić udaną współpracę PTP z Okręgową Izbą Pielęgniarek i Położnych w Łodzi, polegającą m.in. na udostępnianiu Towarzystwu pomieszczeń Izby, w których gromadzone są materiały archiwalne oraz odbywają się zebrań PTP; umożliwieniu ukazywania się na łamach Biuletynu Izby informacji nt. działalności Towarzystwa, ponadto na wspólnym, OIPIP i PTP, zorganizowaniu konferencji: 3 X 2013 r. nt. Zagadnień prawno-etycznych dotyczących wykonywania zawodu pielęgniarki i położnej, a 30 VI 2014 r.: Pielęgniarka i położna – przyjacielem pacjenta dorosłego i dziecka.

Dziś, w 2017 r., Zarząd Oddziału Wojewódzkiego PTP w Łodzi liczy około 40 członków, w tym po kilkanaście osób w 4 kołach: przy Zarządzie, Uniwersytecie Medycznym, w Kole Studentów Pielęgniarstwa i w Wieluniu. Wśród członków jest 10 pielęgniarek z tytułem doktora i jedna – dr hab. (Ewa Borowiak). Trudno dokonać wyboru spośród wielu wyróżniających się aktywnością koleżanek, ale nie sposób nie wymienić ogromnego wkładu pracy, poza Dorotą Kilańską, np. Koleżanek: Katarzyny Babskiej, Doroty Boriewicz, Barbary Dobrowolskiej, Benildy Fabian, Joanny Gąsiorowskiej, Agnieszki Głowackiej, Elżbiety Janiszewskiej, Elżbiety Kozioł, Beaty Kunikowskiej, Bogusławy Łopacińskiej, Elżbiety Mielczarek-Pankiewicz, Elżbiety Mrowińskiej, Agnieszki Nowak, Bogumiły Obarek-Andrzejczak, Katarzyny Olczak (opiekunki Koła Studentów Pielęgniarstwa przy Uniwersytecie Medycznym), Marii Rzepkowskiej, Marty Swarzyńskiej, Danuty Zając, studentów: Natalii Biegi oraz Marka Kamińskiego i wielu innych Koleżanek.

Reasumując: przy niewielkiej liczbie członków PTP niewątpliwym powodem do dumy powinien być ich ogromny wkład w realizację zadań, które przedstawiono w olbrzymim skrócie powyżej.

Mimo obecnego braku większego zainteresowania pracą społeczną na rzecz środowiska zawodowego – o teraźniejszości i przyszłości pielęgniarstwa powinniśmy decydować my same, w ramach współdziałania różnych pielęgniarstkich organizacji zawodowo-społecznych. Nie sposób korzystać z wiedzy, doświadczenia i zaangażowania tylko garstki Koleżanek, gdy jest wśród nas coraz więcej osób wykształconych, mądrych i zdolnych do rozwiązywania problemów związanych z wykonywaniem naszego pięknego zawodu o chlubnych tradycjach i przyszłości kreowanej przez nas same.

*Opracowano na podstawie:

1. Wydanego na zlecenie PTP: Kalendarium Pielęgniarstwa Polskiego – autorstwa Jolanty Górajek-Jóźwik, Warszawa 1998;
2. Biuletynów ZG PTP: 3/1981, 1-2/1986, 3-4/1986, 1987, 5/1989; Problemów Pielęgniarstwa. ZG PTP Nr: 1-2/2005, 2-3/2007, 3/2009;
3. Biuletynów OW PTP w Łodzi: 1987, Nr 1/1990;
4. Materiałów przygotowanych przez dr dr Barbarę Dobrowolską (Której bardzo dziękuję za cenne uwagi), Zbigniewa Tokarskiego i Dorotę Kilańską (Której także wyrażam podziękowania za istotne wskazówki). Wyd. PTP, Oddział w Łodzi, 20 września 2012 r. oraz Zbiory Archiwum PTP przy ZOW w Łodzi (udostępnione przez B. Dobrowolską);
5. Zbiorów prywatnych Krystyny Ejsmont (Której serdecznie dziękuję za ich udostępnienie oraz sugestie), w tym: Sprawozdania z działalności Zarządu Oddziału PTP w Łodzi za okres 1983-1986 r. (rękopisu); Informacji do Biuletynu – 1988 r. (maszynopisu); Opracowania PTP ow nt. 50-lecia ZO PTP w Łodzi, z 17 maja 2007 r. (maszynopisu);
6. Sprawozdań z pracy Zarządu i kół PTP w Łodzi w latach 2009-2016 (wydruki) oraz stron internetowych, w tym – PTP.

mgr Elżbieta Mielczarek-Pankiewicz
Członek Zarządu
i Koła Oddziału Wojewódzkiego PTP w Łodzi

GRATULACJE

Zarząd Oddziału Polskiego Towarzystwa Pielęgniarskiego w Łodzi składa serdeczne gratulacje dla Przewodniczącej Oddziału dr Doroty Kilańskiej za otrzymane wyróżnienie w konkursie Liderzy Ochrony Zdrowia 2017 r. Jest nam miło poinformować, że w tym roku po raz pierwszy wyróżniono pielęgniarkę – Laureatem została nasza Przewodnicząca Zarządu PTP – dr Dorota Kilańska. Tytuł Srebrnego Lidera przyznano za Innowacyjne Pomysły w Ochronie Zdrowia, za szeroko pojęte wdrażanie innowacji w pielęgniarstwie oraz działania na rzecz nowoczesnego rozwoju zawodu pielęgniarki i położnej. Pani Dorota Kilańska aktywnie zajmuje się wdrażaniem i promocją innowacji w pielęgniarstwie związanych z rozwiązaniami informatycznymi, zintegrowaną opieką oraz zaawansowaną praktyką pielęgniarstwa. Jej otwartość na nowe technologie pozwala znajdować nowe rozwiązania i wdrażać nowe metody pracy. Jak sama podkreśla „...chciałabym, aby pielęgniarstwo, jak otaczający nas świat, szły do przodu. Każda innowacja w pielęgniarstwie to korzyść nie tylko dla pielęgniarek, to szansa dla osób, którymi się opiekują...”.

Gratulujemy
Zarząd Oddziału Polskiego Towarzystwa Pielęgniarskiego w Łodzi



Zaproszenie
na Konferencję Szkoleniową

„PACJENT NIEDOŻYWIANY – ASPEKT TERAPEUTYCZNY I EPIDEMIOLOGICZNY”

27 czerwca 2017 r. w godzinach 8.30–14.00

Aula im. Palucha
przy Uniwersyteckim Szpitalu Klinicznym Nr 1 im. N. Barlickiego w Łodzi, ul. Narutowicza 100

Tematy wiodące konferencji:

- ▶ Bezpieczna terapia dożylna ▶ Płynoterapia istotny element w leczeniu pacjentów
- ▶ Pacjent niedożywiony problem terapeutyczny i epidemiologiczny
- ▶ Suplementacja diety pacjentów ▶ Higiena rąk
- ▶ Bezpieczne środowisko pacjenta ▶ Prewencja zawodowa pielęgniarek i położnych

Termin przyjmowania zgłoszeń upływa 20 czerwca 2017 r.

Patronat:



Okręgowa Rada
Pielęgniarek i Położnych w Łodzi

Polskie Stowarzyszenie
Pielęgniarek Epidemiologicznych



Karta zgłoszenia uczestnictwa w konferencji naukowo-szkoleniowej

„Pacjent niedożywiony – aspekt terapeutyczny i epidemiologiczny”

Kartę należy wypełnić drukowanymi literami. Karta z nieczytelnymi lub niepełnymi danymi nie podlega kwalifikacji

Dane uczestnika: Okręgowa Izba Pielęgniarek i Położnych w Łodzi ul. E. Plater 34

Imię i nazwisko		
Zawód		Stanowisko
Miejsce pracy/nazwa zakładu Adres		
e-mail		Tel. kontaktowy
Adres zamieszkania		

Wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych przez Okręgową Izbę Pielęgniarek i Położnych w celu realizacji zgłoszenia.

.....
data i podpis uczestnika

Data wpływu zgłoszenia do biura OIPIP:

Podpis osoby przyjmującej zgłoszenie:

**Sprawozdanie z konferencji
„Bezpieczeństwo pracy pielęgniarki operacyjnej
oraz pacjenta w obrębie bloku operacyjnego”**

W dniu 21 kwietnia 2017 r. odbyła się w Łodzi druga Konferencja Naukowo-Szkoleniowa, zorganizowana przez Komisję Pielęgniarek Operacyjnych działającą przy Okręgowej Izbie Pielęgniarek i Położnych w Łodzi na temat: „Bezpieczeństwo pracy pielęgniarki operacyjnej oraz pacjenta w obrębie bloku operacyjnego”.

Konferencję rozpoczęła Przewodnicząca Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Instrumentariuszek (OSI) – mgr Joanna Borzęcka, która przedstawiła problemy, z jakimi stykamy się na co dzień w pracy na bloku operacyjnym o trudnej sytuacji pielęgniarek operacyjnych w Polsce oraz o standardach, które powinny obowiązywać w codziennej pracy. Podczas tej prezentacji odbyła się dyskusja nt. norm zatrudnienia w sali operacyjnej oraz braku rekomendacji ze strony Ministra Zdrowia w sprawie tego standardu.

Następnie mgr Maria Ciuruś przedstawiła najważniejsze przyczyny zdarzeń niepożądanych w sali operacyjnej. Zostały omówione zagadnienia dotyczące m.in. środowiska operacyjnego: częstotliwości zmieniania rękawiczek podczas trwania zabiegów operacyjnych bezpośredniej korelacji liczby bakterii w środowisku sali operacyjnej z prawdopodobieństwem zakażenia miejsca operowanego zasad poruszania się w sali operacyjnej, liczby przebywających w niej osób itp. Dużą część swojej prezentacji mgr Maria Ciuruś poświęciła dokumentacji medycznej, w szczególności okołoperacyjnej karcie kontroli (OKK), która nadal wzbudza wiele kontrowersji wśród pielęgniarek operacyjnych.

Kolejnym prelegentem była dr n. prawn. Małgorzata Serwach (adiunkt w Katedrze Prawa Cywilnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego oraz Katedry Polityki Ochrony Zdrowia Uniwersytetu Medycznego. Tematem wiodącym tego wystąpienia były zagadnienia dotyczące rodzaju prowadzonej dokumentacji medycznej obowiązującej na Bloku operacyjnym, poparte przykładami, oraz ponowne omówienie okołoperacyjnej karty kontroli (zalecanej przez Centrum Monitorowania Jakości (CMJ) oraz Światowa Organizację Zdrowia (WHO). Prowadzenie okołoperacyjnej karty kontrolnej jest jednym z wymogów standardów akredytacyjnych, określonych w obwieszczeniu Ministra Zdrowia z dnia 18 stycznia 2010 r. w sprawie standardów akredytacyjnych w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych oraz funkcjonowania szpitali. Prezentacja dr Serwach wzbudziła duże zainteresowanie; zadawano pytania dotyczące m.in. podawa-

nia i przygotowywania leków stosowanych śródoperacyjnie oraz omówiono problemy wynikające z rotacji pielęgniarek operacyjnych między różnymi oddziałami.

Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej – mgr Małgorzata Pniak – przedstawiła odpowiedzialność pielęgniarki w świetle Ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz Kodeksu etyki Zawodowej pielęgniarki i położnej. Prelegentka przytoczyła kilka przykładów błędów popełnianych w obrębie bloku operacyjnego i możliwych sposobów zapobiegania im.

Ostatnia prezentacja podczas drugiej Konferencji poświęconej pielęgniarkom operacyjnym została przedstawiona przez mgr inż. Aleksandrę Jaguś z firmy 3M – specjalistę z zakresu sterylizacji oraz zapobiegania zakażeniom wewnątrzszpitalnym pt.: „Skutki drugiego życia narzędzi a bezpieczeństwo pacjenta”. Ciekawe wystąpienie poparto wynikami badań naukowych na temat zapobiegania zakażeniom m.in. spowodowanym resterylizowanym sprzętem (a który jest wyłącznie jednorazowego użytku).

Wszystkie prezentacje były bardzo interesujące, dostarczyły wiele ważnych informacji, m.in. na temat sposobu minimalizowania możliwości wystąpienia zdarzeń niepożądanych, roli dokładnego prowadzenia dokumentacji medycznej – co wielokrotnie podkreślała dr Serwach: „dokumentacja medyczna jest zawsze pierwszym niemy świadkiem sprawy w sądzie”.

Ponadto Konferencja umożliwiła dyskusję na temat sytuacji w pielęgniarstwie operacyjnym w Polsce z Prezesem OSI – panią mgr Joanną Borzęcką, która zaszczyliła nas swoją obecnością w Łodzi.

Konferencji ponadto towarzyszyły liczne wystawy firm prezentujące jednorazowy sprzęt medyczny, ochronną odzież operacyjną, mobilny sprzęt do transportu pacjenta, nowoczesne rozwiązania w zakresie elektrochirurgii, system ogrzewania płynów (zapobiegania hipotermii chorego w sali operacyjnej).

Gościliśmy również panią Marlenę Kozyrę – Redaktor Naczelną nowego kwartalnika poświęconego pracy na bloku operacyjnym: „Puls Bloku Operacyjnego”.

mgr Iwona Żurecka-Sobczak
Przewodnicząca Komisji Pielęgniarek Operacyjnych przy OIPIP w Łodzi
Specjalista pielęgniarstwa operacyjnego i chirurgicznego



Misja pielęgniarska w Albanii

W dniach 9–10 maja 2017 r. uczestniczyłam w wizycie doradczo-informacyjnej, zorganizowanej dla środowiska pielęgniarskiego w Albanii. Organizatorami warsztatów było Ministerstwo Zdrowia Albanii i Izba Pielęgniarska. Wizyta ta miała na celu przygotowanie prawodawstwa w Albanii dotyczącego pielęgniarstwa, kształcenia pielęgniarek, ich kompetencji do członkostwa w Unii Europejskiej.

Wizyty doradcze organizowane są przez TAIEX – Biuro Pomocy Technicznej i Wymiany Informacji (ang. Technical Assistance and Information Exchange Office), którego zadaniem jest udzielanie krótkoterminowej pomocy technicznej przy wprowadzaniu zmian przystosowujących przepisy prawne do prawa UE. Zespół ekspertów realizujących to zadanie składa się z pielęgniarek, w tym wypadku byli to: dr Tom Keighley – profesor wizytujący – Nursing Department, University of Sheffield (UK), dr Paul De Reave Sekretarz Generalny European Federation of Nurses Association (UE), dr Olga Riklikiene, Profesor, Faculty of Nursing, Lithuanian University of Health Sciences (Litwa) oraz dr Dorota Kilańska z UM w Łodzi (Polska).

Eksperci analizowali status dostosowania kwalifikacji pielęgniarek w Albanii do wymogów Dyrektywy sektorowej 36/2005/UE, w tym szczególnie ich kształcenia oraz akredytacji szkół. Analizowano status zawodowy pielęgniarek i ich kompetencje.

Podczas spotkania zapoznano także 55 uczestników warsztatów z doświadczeniami przedakcesyjnymi takich krajów, jak Polska i Litwa. Mieliliśmy okazję przedstawić przewodniczącym regionalnych organizacji pielęgniarskich, dziekanom szkół – kształcących pielęgniarki, przedstawicielom ministerstwa zdrowia, integracji, edukacji i pielęgniarkom zaproszonym na spotkanie, drogę polskich pielęgniarek do harmonizacji, w tym m.in. z wykorzystaniem zawodowych studiów dla pielęgniarek – tzw. pomostowych oraz funkcjonowanie organów zarządzających jakością kształcenia pielęgniarek.

Eksperci przedstawiali dobre praktyki związane z akcesją do UE, z prawodawstwem UE i obowiązującym w ich krajach – odpowiadali również na pytania uczestników spotkania oraz zapoznali uczestniczących w spotkaniu z sytuacją pielęgniarstwa w UE i korzyściami wynikającymi z członkostwa. Próbowano również nakreślić mapę drogową dla organizacji pielęgniarskich i pielęgniarek – wydano rekomendacje, które przedstawiono Komisji Europejskiej.

Rekomendacje dotyczyły zmian w programie nauczania i poziomie wykształcenia, który musi być adekwatny do wymogów Dyrektywy 36/2005/UE, a także zmian związanych z wejściem w życie Dyrektywy 55/2013/UE.

dr n. o zdr. Dorota Kilańska



Z 4-częściowego cyklu:

Łódzkie naśladowczynie Florencji Nightingale – część 2.

Stanisława Sroczyńska

Działalność konspiracyjna 1939–1944 i powojenne dokonania

mgr MARIA RZEPKOWSKA

Stanisława Alina (z Orzechowskich) Sroczyńska, córka Zygmunta Karola i Marii Katarzyny, urodziła się w Warszawie w rodzinie inteligentkiej 31 lipca 1909 r. Średnie wykształcenie zdobyła w Warszawie. Tytuł zawodowej pielęgniarki dał jej dyplom ukończenia w 1930 r. Uniwersyteckiej Szkoły Pielęgniarek i Higienistek w Krakowie. Popularność w środowisku zawodowym zyskała rzetelną i twórczą pracą; początkowo na stanowisku instruktorki w Klinice Chirurgicznej Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, następnie – opiekunki w domu księdza Boduena w Warszawie oraz instruktorki-nauczycielki pielęgniarstwa społecznego w szkole Pielęgniarstwa w Warszawie¹.

W 1938 r. Fundacja Rockefellera przyznała S. Sroczyńskiej stypendium² umożliwiające jej trzymiesięczny pobyt w Finlandii, Norwegii i Jugosławii. Celem obecności w tych państwach było poznanie przez wyżej wymienioną organizacji i zarządzania tamtejszymi placówkami ochrony zdrowia i przeniesienie zdobytych doświadczeń na teren Polski. Po powrocie do kraju w 1939 r. S. Sroczyńska rozpoczęła pracę w charakterze pielęgniarki w Szpitalu Ujazdowskim w Warszawie. Tę pracę II wojna światowa wkrótce przerwała.

Działalność w czasie okupacji niemieckiej w latach 1939–1944

Pierwszego września 1939 r. hitlerowskie Niemcy napadły na Polskę. Od 8 do 27 września tego roku trwało oblężenie Warszawy połączone z bombardowaniem miasta z ziemi i powietrza. Zginęło ponad 10 tys. osób. Ponad 50 tysiącom rannych trzeba było zapewnić pomoc lekarską i pielęgniarczą³. S. Sroczyńska otrzymała polecenie zorganizowania w trybie natychmiastowym szpitala polowego w budynku Gimnazjum im. Stefana

1. Źródło: Ankieta personalna własnoręcznie wypełniona przez S. Sroczyńską, bez daty oraz aneksu do ankiety.

2. Dobrowolska B.: Odznaczenia medalem im. Florencji Nightingale: Stanisława Sroczyńska. Biuletyn OIPiP, 2001, 12, ss. 25–26.

3. Encyklopedia Powszechna. PWN, Warszawa 1976, tom 4., s. 586.

Batorego w Warszawie. Dla szpitala trzeba było pozyskać ofiarny personel, niezbędny sprzęt, leki, materiał opatrunkowy. Było to przedsięwzięcie realizowane z niespotykanym zaangażowaniem, z ogromnym wysiłkiem woli, odwagą graniczącą z brawurą (bo czym jest praca, której towarzyszy ostrzał nieprzyjaciela i bombardowanie miasta). W wyniku nieustannej pracy w ciągu trzech dni i nocy szpital był gotowy na przyjęcie rannych i chorych obrońców Warszawy. Sroczyńską i towarzyszący jej zespół ludzi nazwano bohaterami.

Kim była Stanisława Sroczyńska? Konrad Sienkiewicz pisze: „(...) Stacha Orzechowska (nazwisko rodowe S. Sroczyńskiej) wielki wódz pielęgniarek, która całe oblężenie Warszawy przeszła w pierwszej linii służby sanitarnej (...)”⁴.

Stanisława Sroczyńska po uruchomieniu szpitala polowego rozpoczęła pracę na stanowisku przełożonej pielęgniarek w Szpitalu Zakaźnym (dla chorych na tyfus plamisty) w Warszawie przy ul. Chocimskiej 5. Nie baczyła na grożące jej niebezpieczeństwo ze strony okupanta. Przechowywała w szpitalu żydowskie dzieci i szukała dla nich bezpiecznego schronienia. Pomagała w nawiązywaniu konspiracyjnych kontaktów, chroniła działaczy Polski Podziemnej przed aresztowaniem, wywiezieniem, a najczęściej przed wymierzaniem im kary śmierci. Niemcy bali się chorych, szczególnie cierpiących na choroby zakaźne, zatem szpital ten⁵ – jak wiele innych – dawał schronienie działaczom różnych organizacji przygotowujących się do walki z okupantem i walczących z nim każdego dnia.

S. Sroczyńska aktywnie włączyła się w „budowę” Państwowego Korpusu Bezpieczeństwa (PKB)⁶ formacji politycznej tworzonej od początku 1940 r. jako załączek przyszłej służby policyjnej. Jego struktury były powiązane ze strukturami

4. Sienkiewicz K.: Wspomnienia polityczne 1939–1945: Ku jakiej Polsce szliśmy. Wyd. Unia, Katowice 2012, s. 13

5. Sienkiewicz K.: Wspomnienia polityczne... (op. cit.), s. 68.

6. Polska Konspiracyjna – formacja polityczna Delegatury Rządu na Kraj działająca w latach 1940–1944. Wikipedia; data dostępu: maj 2017.



Armii Krajowej i działały na obszarze całego Generalnego Gubernatorstwa. Konrad Sienkiewicz o tej działalności pisze: (...) „Policję kobiet oparliśmy na sieci pielęgniarek. Wydawało się nam, że ten zawód daje najlepsze przygotowanie do trudnych zadań tej służby. W wyszukiwaniu kandydatek ogromne usługi oddała zarówno w Warszawie, jak i Krakowie Stacha Orzechowska” (...).

Stanisława Sroczyńska często zmieniała miejsce zatrudnienia; tym razem z Warszawskim Wydziałem Opieki Społecznej i Zdrowia związała się na trzy lata (1940–1943). Pełniła tam funkcje instruktorki oświaty zdrowotnej. Prowadziła szkolenia z zakresu pierwszej pomocy pielęgniarskiej, higieny ogólnej i osobistej, szkoliła przyszłe sanitariuszki. Wyszła za mąż⁸, urodziła córkę Ewę. Po Powstaniu Warszawskim przebywała w obozie przejściowym w Pruszkowie.

Początki i rozwój szkolnictwa pielęgniarskiego w Łodzi

W roku 1945 rodzina Sroczyńskich zamieszkała w Łodzi. Władze miasta powierzyły Stanisławie Sroczyńskiej funkcję kierownika szkolenia w Centrum Szkolenia Pracowników Społecznych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w Łodzi⁹.

W 1946 r. S. Sroczyńska przyjęła propozycję zorganizowania, a w rok później – kierowania Państwową Szkołą Pielęgniarstwa Nr 1 w Łodzi przy ul. Piotrkowskiej 45. Razem z organizacją szkoły zadbała o przygotowanie pedagogiczne instruktorek uczących w szkołach pielęgniarskich¹⁰ przedmiotów zawodowych i zawodu. W tym celu organizowała kursy pedagogiczne i ogólnopolskie konferencje metodyczne¹¹.

W 1956 r. Stanisława Sroczyńska zorganizowała pierwszą pomaturalną Państwową Szkołę Pielęgniarstwa przy Akademii Medycznej w Łodzi (przy ul. Narutowicza 96). Przez rok szkolny 1956/1957 była jej dyrektorem.

We wrześniu 1957 r. przyjęła funkcję starszego wizytatora średnich szkół medycznych. Pełniła to stanowisko do czasu przejścia na emeryturę, to jest do 31 sierpnia 1964 r.

Lata 1957–1964 obfitowały wyjątkowym rozwojem szkolnictwa pielęgniarskiego w Łodzi. Powstało pięć zasadniczych szkół asystentek pielęgniarstwa. Na terenie XVIII Liceum Ogólnokształcącego w Łodzi przy ul. Perła 11 powstało Liceum

7. Sienkiewicz K.: Wspomnienia polityczne... (op. cit.), s. 74.

8. Mąż Stanisławy Sroczyńskiej – Kazimierz, lekarz pediatra, pracownik nauki na Uniwersytecie Łódzkim, przyszedł profesor zwyczajny Akademii Medycznej w Łodzi.

9. Z uwagi na zniszczoną Warszawę, centralne władze administracji państwowej przeniosły się do Łodzi.

10. W roku 1947 istniały już dwie szkoły pielęgniarstwa w Łodzi: Szkoła Pielęgniarstwa Polskiego Czerwonego Krzyża (PCK) przy ul. Sterlinga 1/3 (na terenie Szpitala) i Państwowa Szkoła Pielęgniarstwa przy ul. Piotrkowskiej 45.

11. Z czasem obowiązki te przejęło Centrum Doskonalenia Nauczycieli i Średnich Kadr Medycznych przy ul. Spartańskiej 1 oraz Studium Nauczycielskie dla Nauczycieli Średnich Szkół Medycznych w Warszawie.

Medyczne Nr 2 (zajęcia dydaktyczne odbywały się w godzinach popołudniowych). W wyniku usilnych zabiegów pani wizytator Sroczyńskiej – Wydział Zdrowia i Opieki Społecznej w Łodzi otrzymał środki finansowe na budowę gmachu szkolnego przy ul. Narutowicza 122 dla Liceum Medycznego Nr 1 (z ul. Piotrkowskiej 45) i na budowę gmachu szkolnego przy ul. Ciołkowskiego 2 dla dwóch pomaturalnych szkół pielęgniarstwa z ul. Narutowicza 96 i Sterlinga 1/3.

Mimo licznych obowiązków służbowych S. Sroczyńska miała czas na pracę społeczną i pełniła wiele funkcji; m.in. była:

- inicjatorką pierwszego Krajowego Zjazdu Pielęgniarek Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia w 1946 r., który wyłonił Sekcje Pielęgniarek przy ZZPSZ;
- współorganizatorką powyższej Sekcji;
- zastępcą przewodniczącego Komisji Weryfikacyjnej dla średniego personelu medycznego;
- członkiem Komisji Kontroli Zawodowej przy Prezydium Rady Narodowej miasta Łodzi;
- przewodniczącą komisji egzaminacyjnych państwowych egzaminów pielęgniarskich;
- organizatorką kół terenowych Polskiego Towarzystwa Pielęgniarskiego w Łodzi od momentu powstania tej organizacji;
- czterokrotną przewodniczącą Zarządu Oddziału Wojewódzkiego PTP, a przez jedną kadencję
- wiceprzewodniczącą Zarządu Głównego PTP;
- wieloletnim członkiem Głównej Komisji Historycznej;
- jedną z najbardziej zasłużonych osób dla rozwoju szkolnictwa pielęgniarskiego w Łodzi¹².

Podsumowanie

Świętej Pamięci pani mgr Stanisława Alina Sroczyńska za pracę zawodową i społeczną naznaczoną duchem poświęcenia, sięgającą szczytów heroizmu, cieszyła się niezwykłą popularnością, powszechnym uznaniem i głębokim szacunkiem, co wyrażało się m.in. poprzez nadawanie jej licznych odznaczeń i odznak. Były to: Krzyż Walecznych (za zorganizowany szpital polowy w Warszawie w 1939 r.); Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Tytuł Honorowy: „Zasłużony dla Zdrowia Narodu”; Odznakę Honorową Miasta Łodzi; Odznakę „Za wzorową Pracę w Służbie Zdrowia”, Medal 1000-lecia Państwa Polskiego; Złotą Odznakę Honorową Polskiego Towarzystwa Pielęgniarskiego i pośmiertnie w roku 2001 – Medal im. Florence Nightingale. Należy stwierdzić, że Florencja Nightingale w osobie śp. Stanisławy Sroczyńskiej „znalazła” godną siebie naśladowczynię.

mgr Maria Rzepkowska
członek Komisji Historycznej Zarządu Oddziału PTP w Łodzi
oraz Koła Emerytowanych Pielęgniarek i Położnych przy OIPIP

12. Dobrowolska B.: Stanisława Sroczyńska 1909–2001. www.wmpip; data dostępu: kwiecień 2017.



Wycieczka do Warszawy

ELŻBIETA KRÓL

Niezwykle Muzeum w niezwykłym miejscu: Muzeum Historii Żydów Polskich Polin – powstało w symbolicznym miejscu Warszawy, w centrum dzielnicy Muranów, zamieszkałej kiedyś w olbrzymiej większości przez Żydów, a w czasie wojny przekształconej przez niemieckich okupantów w getto. Zbudowane naprzeciwko pomnika Bohaterów Getta jest symbolicznym uzupełnieniem; pomnik upamiętnia męczeństwo i śmierć polskich Żydów; muzeum zaś przypomina, jak żyli.

Budynek Muzeum, zaprojektowany przez fińskie studio Lahdelma & Mahlamäki (które wygrało ogłoszony w 2005 r. konkurs architektoniczny), to prawdziwa perła architektury, wizytówka nowoczesnej Warszawy i pomnik jej wielobarwnej przeszłości. Muzeum Polin powstało jako pierwsza w Polsce instytucja, utworzona w formie partnerstwa publiczno-prywatnego przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego miasta stołecznego Warszawa i Stowarzyszenie Żydowski Instytut Historyczny. Muzeum Polin uhonorowano licznymi nagrodami, w tym – w 2016 r. Europejskiej Akademii Muzeów.

Uczestniczymy w multimedialnym spektaklu – wspólnej podróży przez tysiąc lat historii życia Żydów na terenach Polski od średniowiecza do współczesności. Korzystamy z audio przewodników, wypożyczonych w punkcie informacyjnym. Wystawa składa się z ośmiu interaktywnych galerii poświęconych różnym okresom w dziejach. Wszystkie galerie zajmują 4 tys. m kw. powierzchni. Na początku wita nas Las – zapraszając do wędrówki po 1000-letniej historii polskich Żydów. Galeria ta, jako jedyna, nie prezentuje faktów historycznych, ale poprzez legendy i opowieści przygotowuje zwiedzających do spotkania z wydarzeniami sprzed wieków. Artystyczna instalacja prezentuje legendę Polin po przybyciu i osiedleniu się Żydów w kraju Mieszka. Pierwszymi Żydami na ziemiach polskich byli kupcy z Europy Zachodniej i Południowej, którzy pojawili się tu w x w. Na początku średniowiecza przyjeżdżali do Polski żydowscy kupcy i osadnicy. Około 1500 r. Żydzi zamieszkiwali już w ponad 100 miastach tworząc zorganizowane żydowskie społeczności. Multimedialny przewodnik opowiada o relacjach Żydów z władcami i mieszkańcami powstających miast oraz o ich przywilejach, które dawały im religijną wolność, ochronę przed prześladowcami, a także regulowały ich osadnictwo i prawo do wykonywania określonych zawodów. W roku 1264 Książę Bolesław Pobożny wydał Status Kaliski, który ustalał prawa i obowiązki Żydów, zapewniał im bezpieczeństwo i swobodę religijną, zezwalał na handlowanie i udzielanie kredytów. W tym miejscu możemy zobaczyć najstarszy obiekt na wystawie brakteat z XIII w. – monetę z hebrajskimi literami, która jest śladem kupieckiej aktywności Żydów. Na ścianach malowidła przedstawiają plany miast, w których istniały dzielnice żydowskie oraz ciekawe historie ich mieszkańców. Na dużym stole interaktywnym widzimy najważniejsze instytucje gminy żydowskiej. Żydzi w służbie królów należeli do elity swej społeczności. Władcy otaczali ich swoją opieką i powierzali odpowiedzialne i lukratywne zadania. Przedstawiono w tej galerii dzieje rodziny Fiszlów, której przedstawiciele byli bankierami i lekarzami

polskich władców. XVI w. i pierwsza połowa XVII, to złoty wiek w historii polskich Żydów. W potężnej i zróżnicowanej Rzeczypospolitej Żydzi cieszyli się szeroką autonomią, a ich kultura kwitła. W przeciwieństwie do innych krajów nie zaznali tu masowych prześladowań na tle religijnym. Mieli własne samorządy, w tym unikatowy na skalę europejską Sejm Czterech Ziem (Waad). W drugiej połowie XVI w.

Niezwykłe Muzeum w niezwykłym miejscu: Muzeum Historii Żydów Polskich Polin – powstało w symbolicznym miejscu Warszawy, w centrum dzielnicy Muranów, zamieszkałej kiedyś w olbrzymiej większości przez Żydów, a w czasie wojny przekształconej przez niemieckich okupantów w getto.

zaczęli osiedlać się w lityfundiach – wielkich majątkach magnackich na wschodzie kraju. Podejmowali się nowych dla siebie zajęć: dzierżawy karczm, młynów i browarów, handlu zbożem i bydłem. Spokój zmąciło jednak krwawe powstanie Chmielnickiego w 1648 r. Poznajemy tutaj rabina Mojżesza Isserlesa, zwanego Remu. W podkrakowskim Kazimierzu prowadził jesziwę (szkołę) i był autorem wielu słynnych pism. Do dziś uznawany jest za jednego z najwybitniejszych żydowskich mędrców.

W XVI w. w Krakowie i Lublinie wyrosły centra europejskiego drukarstwa żydowskiego. Prezentowana jest tutaj oryginalna książka sprzed 400 lat. W tym samym wieku rozpoczęły się regularne zjazdy delegatów gmin żydowskich z Małopolski, Wielkopolski, Rusi Czerwonej i Wołynia, którzy raz-dwa razy w roku debatowali nad najważniejszymi sprawami, rozstrzygali spory i ustanawiali prawa obowiązujące wspólnotę. Mapa z 1765 r. przedstawia 1200 miejscowości w Polsce, w których mieszkało około 750 tys. Żydów. Poznajemy historię Zamościa, prywatnego miasta Jana Zamoyskiego, właściciela ogromnych posiadłości. Magnaci zapraszali Żydów do osiedlania się w ich lityfundiach, powierzając im opiekę nad majątkami, dając w dzierżawę ziemię i pozwalając na handel oraz rzemiosło.

Kolejne galerie przedstawiają życie rodzinne w małym miasteczku, w którym Żydzi stanowili znaczną część mieszkańców. Poznajemy XVII- i XVIII-wieczne relacje rodzinne i sąsiedzkie. Typowy dom żydowski składał się z jednej izby, w której rodzina spała, jadła, pracowała, a dzieci się uczyły. Prowadzenie domu było zadaniem kobiety, która wychowywała dzieci i pomagała mężowi w pracy. Prezentowane są tu codzienne przedmioty ważne dla Żydów: książki, świeczniki, amulety i zawieszona na framudze drzwi mezuz, kryjąca zwitek pergaminu z modlitwą. Symbolem i największym skarbem tej galerii jest pieczołowicie odtworzona rekonstrukcja dachu i sklepienie drewnianej synagogi, pochodzącej z Gwoźdźca na dzisiejszej Ukrainie. Zwraca naszą uwagę bima – podest, z którego czyta się Torę (zwój Tory z wypisanym ręcznie tekstem Pięcioksięgu jest najświętszym obiektem judaizmu). Do odtworzenia tego eksponatu

wykorzystano narzędzia, materiały i metody stosowane w XVII w. W warsztatach rekonstrukcyjnych uczestniczyło niemal 400 wolontariuszy z całego świata.

Galeria piąta przedstawia okres rozbiorów Polski. Pod koniec XVIII w. Rosja, Prusy i Austria dokonały rozbioru Rzeczypospolitej. Z wiszących obrazów patrzą na pusty tron przedstawiciele tych narodów. Polskim Żydom zostały narzu-

cone nowe prawa, zlikwidowano przywileje. Wiek XIX jest okresem wielkich przemian, rewolucji przemysłowej i rozwoju kolei. Spowodowało to masową migrację do miast, powstanie fortun przemysłowców i narodziny ubogiej klasy robotników. Spotykamy tu znajomy fronton imperium fabrykanta bawełny – Izraela Poznańskiego z Łodzi. W tym czasie narodziły się nowoczesne ruchy religijne i społeczno-polityczne – buddyzm, syjonizm, chasydyzm. Nastąpiła reforma szkolnictwa, powstały nowoczesne prywatne i niezależne od gminy szkoły (jesziwy). Niektórzy Żydzi nazywali siebie Polakami wyznania mojżeszowego, utożsamiali się z polską kulturą, językiem i wspierali polskie dążenia do niepodległości. XIX wiek to czas masowej emigracji ze względów ekonomicznych, jak i z powodu pojawienia się nowoczesnych form antysemityzmu o podłożu rasistowskim, a nie tylko religijnym. Żydzi masowo wyjeżdżali do Europy Zachodniej, Ameryki Północnej i Południowej, a nawet Afryki.

Galeria szósta nosi tytuł: Na żydowskiej ulicy. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości w 1918 r. dla Żydów rozpoczął się, nazywany przez niektórych historyków, drugi złoty wiek, mimo kryzysu ekonomicznego i nasilenia antysemityzmu w latach 30. Powstały możliwości rozwoju partii politycznych, rozwinęła się działalność organizacji społecznych oraz twórczość artystów. Galeria przedstawia dawną ulicę Zamenhofs – główną arterię warszawskiej dzielnicy zamieszkałej w większości przez Żydów. Z multimedialnej ulicy można wejść w bramy i znaleźć się w kinie lub kawiarni, gdzie odkryjesz bogate życie kulturalne tych lat. W słynnej kawiarni Mała Ziemiańska przesiadywali artyści i aktorzy, wśród których było wielu zasymilowanych Żydów – w tym Julian Tuwim czy Antoni Słonimski. Przedstawiona jest tu działalność Związku Literatów i Dziennikarzy Żydowskich w siedzibie przy ulicy Tłomackie. Szczególnym miejscem dla kultury i nauki polskich Żydów było Wilno. Na górnym poziomie antresoli przedstawione są podróże z Żydowskim Towarzystwem Krajoznawczym w różnych regionach kraju – od Gdyni po Drohobycz. Poznajemy, jak przebiegała tu edukacja żydowskich dzieci w zależności od światopoglądu i zamożności rodziców.

Historia zagłady Żydów rozgrywa się w granicach okupowanej Polski i jest ukazana z perspektywy jej żydowskich mieszkańców. W tej galerii poznajemy narastające represje i życie w nieludzkich warunkach getta. Od początku okupacji Żydzi stali się obiektem szczególnej represji. Niemcy odbierali Żydom podstawowe prawa, nakazali noszenie opasek z gwiazdą Dawida, zmniejszali racje żywnościowe, zabraniali poruszania się po części ulic i wchodzenia do kawiarni. Codziennością stały się przymusowa praca, pobicia, grabieże i egzekucje. W warszawskim getcie za ceglany murem stłoczono w szczytowym momencie 460 tys. Żydów. Historyk Emanuel Ringelblum dokumentował życie Żydów w czasie okupacji. Adam Czerniaków, przewodniczący Rady Żydowskiej, opisywał przeludnienie, głód, choroby, niemiecki terror i żydowską bezsilność. 22 lipca 1942 r. rozpoczął się okres wysiedleń. W ciągu dwóch miesięcy Niemcy wywieźli z getta do komór gazowych w obozach koncentracyjnych 300 tys. osób. Niektórzy Żydzi ukrywali swą tożsamość posługując się fałszywymi dokumentami, a dzieci oddawali pod opiekę chrześcijańskich zakonów. W styczniu 1942 r. Niemcy opracowali precyzyjny plan wymordowania 11 mln europejskich Żydów. Na miejsca zagłady wytypowano okupowaną Polskę. Niemcy zwozili Żydów pociągami prawie z całej Europy do obozów w Chełmnie, Bełżcu, Sobiborze, Treblince, Oświęcimiu. Łącznie zgładzili 6 mln; połowę stanowili Żydzi polscy. Wojnę przeżyło 300 tys. Żydów. W latach powojennych wielu z nich wyjechało do Palestyny, tworząc państwo Izrael. W kampanii antysemickiej w 1968 r.

Muzeum Polin to nie tylko stała wystawa, to nowoczesne centrum edukacyjno-kulturalne, to czasowe i objazdowe wystawy, koncerty, spektakle teatralne, debaty, filmy oraz liczne zajęcia dla dorosłych i dzieci.

większość pozostałych zostało zmuszonych do opuszczenia Polski (bilet w jedną stronę).

Po upadku komunizmu w 1989 r., żydowskie życie zaczęło się odradzać. Historia Żydów polskich nie dobiegła końca; ona trwa dalej. Życie pisze nowe karty.

Muzeum Polin to nie tylko stała wystawa, to nowoczesne centrum edukacyjno-kulturalne, to czasowe i objazdowe wystawy, koncerty, spektakle teatralne, debaty, filmy oraz liczne zajęcia dla dorosłych i dzieci.

Po wyjściu z Muzeum czeka nas warszawski przewodnik, z którym zwiedzamy otoczenie budynku. Przystajemy przy pomniku Bohaterów Getta. W roku 1946, na ruinach zniszczonego getta, stanął niewielki pomnik dedykowany żydowskim powstańcom. Dwa lata później, w 1948 r., tuż obok wzniesiono okazały obecny pomnik, który dla polskich i zagranicznych Żydów z czasem stał się ikoną walki o wolność i godność. Tuż obok usytuowano pomnik Jana Karskiego (prawdziwe nazwisko: Kozielski, żyjący w latach

1914–2000). Pełnił on w czasie wojny niebezpieczną rolę kuriera Armii Krajowej. Przebywał dwukrotnie w getcie warszawskim. Zawiózł na Zachód, do Londynu, a następnie do Stanów Zjednoczonych – obszerny raport dotyczący prawdy o tragedii Żydów. Sprawozdanie zrobiło ogromne wrażenie, ale też niedowierzanie i nie miało wpływu na zmianę polityki wojennej aliantów.

Do Muzeum prowadzi Aleja Ireny Sendlerowej – skromnej bohaterki czasów wojny, która była pracownikiem Referatu Opieki nad Dzieckiem Wydziału Opieki Społecznej. W czasie okupacji hitlerowskiej wraz z pracownikami zdołała wyrwać śmierci około 2500 dzieci żydowskich z warszawskiego getta, ukryć je w polskich rodzinach, sierocińcach i klasztorach, ocalić ich dokumenty, aby po wojnie mogły wrócić do swojej tożsamości. Była kobietą wielkiej odwagi i serca. Całe życie głosiła słowa prawdy, miłości i tolerancji dla człowieka. Niezwykle skromna tak mówiła o sobie: w czasie wojny robiłam to, co nakazywał mi głos sumienia. Nie mogłabym przeżyć wojny inaczej. Za swoją postawę oraz za wieloletnią pracę społeczną otrzymała wiele odznaczeń: Medal Sprawiedliwych wśród Narodów Świata w 1965 r., Krzyż Komandorski Odrodzenia Polski w 1977 r. Order Ecce Homo w 2002, nagrodę im. Jan Karskiego za męstwo i odwagę w 2003 r.; za tę nagrodę otrzymała gratulacje od Papieża Jana Pawła II. Mając 97 lat została najstarszym Kawalerem Orderu Uśmiechu, przyznawanym przez Międzynarodową Kapitułę Dziecięcą. W czasie swej działalności współpracowała z Januszem Korczakiem.

Zwiedzanie tych miejsc oraz powrót do historii Polaków-Bohaterów związanych z tragedią lat okupacji – poruszyło do głębi nasze serca.

Ruszamy z przewodnikiem autokarem na objazd ulicami Warszawy. Obserwujemy zmieniającą się i piękniejącą stolicę. Jedziemy m.in. obok ruin Pawiaka, przez Plac Grzybowski, Plac Bankowy, obok Ogrodu Saskiego, ulicą Emilii Plater, przez Rondo Czterdziestolatka, mijamy Pałac Kultury i Nauki, Aleje Jerozolimskie, Most Księcia Józefa Poniatowskiego. Wolniutko przejeżdżamy ulicą Francuską, przy której co krok jest kafejka; przy jednej z nich siadywała Agnieszka Osiecka. Teraz – w formie pomnika. Mijamy Stadion Narodowy, Zamek Ujazdowski, Pola Mokotowskie, Klub Studencki Stodoła, obok – Łazienki, Plac Marszałka Piłsudskiego, Trasę W-Z. Objazd kończymy w okolicy Zamku Królewskiego.

Zamek Królewski w Warszawie należy obecnie do Światowego dziedzictwa UNESCO. Jest jedną z najważniejszych

rezydencji monarszych w naszej części Europy, nie tylko dla wyszukanej urody jego architektury i Placu Zamkowego. Wnętrza Zamku wypełnione są dziełami sztuki wysokiej klasy artystycznej. Zamek ma dramatyczną historię, obfitującą w wydarzenia o wielkiej doniosłości, wyznaczającej bieg dziejów Rzeczypospolitej. Został wzniesiony na przełomie XIII i XIV w. jako gród książęcy, o konstrukcji drewniano-ziemnej, w 2. poł. XIV w. – wzmocniony murywanymi wieżami. Następne lata zmieniły jego wygląd; stał się rezydencją królów i siedzibą Sejmu. Podczas szwedzkiego najazdu w latach 1655–1656 Zamek został zdewastowany i ograbiony. Ponowna rozbudowa i rekonstrukcja przebiegała za panowania Króla Kazimierza, Jana III i Augusta II. Największe zniszczenia uczyniła II wojna światowa. W 1939 r. został zbombardowany i częściowo spalony. Społeczeństwo polskie podjęło się ratowania zbiorów oraz ocalałych elementów architektonicznych, rzeźb i dekoracji. W roku 1944 mury Zamku hitlerowcy wysadzili w powietrze. W 1971 r. rozpoczęto odbudowę; bryłę Zamku w stanie surowym zakończono w 1974 r., prace wykończeniowe i wyposażenie – w 1980. Zamek oddano do

Zamek Królewski w Warszawie należy obecnie do Światowego dziedzictwa UNESCO. Jest jedną z najważniejszych rezydencji monarszych w naszej części Europy. Dziś Zamek jest miejscem uroczystości państwowych, ważnym centrum edukacji i prezentacji dzieł sztuki z największych europejskich kolekcji

zwiedzania w roku 1984. Jest to dzieło bez precedensu w światowej historii ochrony dziedzictwa kulturalnego, fenomen odbudowy z woli polskiego społeczeństwa. Obecnie obiekt jest Muzeum i wyjątkowym świadectwem przywiązania do spuścizny dziejowej i tych wartości, które kształtują polską tożsamość. Dziś Zamek jest miejscem uroczystości państwowych, ważnym centrum edukacji i prezentacji dzieł sztuki z największych europejskich kolekcji.

Zamek Królewski ma formę pięcioboku, z usytuowanym centralnie dziedzińcem wielkim. Charakterystycznymi elementami są wieże. Najwyższa, Zegarowa, o wysokości 60 m, wtopiona jest w fasadę Zamku od strony Placu Zamkowego. Następnie – Wieża Grodzka i Władysławowska. Na dziedzińcu prowadzą trzy bramy. Wędrując po Zamku zwiedzamy kolejne sale – komnaty królewskie:

- Galeria Owalna – jej ściany zdobią arras, portrety królewskie Jagiellonów i Wazów oraz rzeźby portretowe i dwie komody z XVIII w.;
- Sala Antyszambra Wielka – pełniła funkcje okazałego przedpokoju. Sale zdobią monumentalne płótna oraz obrazy malarzy paryskich;
- Sala Rady (jadalna). Złoczone sztukaterie błyszczą na tle wyłożonych czerwonym adamaszkiem ścian oraz odbijają się od bieli drzwi i sufitów. W Sali tej przebywały najwybitniejsze postacie epoki: Adam Naruszewicz,

Stanisław Konarski, Ignacy Krasicki, Ignacy i Stanisław Potocki oraz wielu innych;

- Sala Koncertowa;
 - Sala Balowa – odbywały się w niej bale, koncerty, uczyta oraz ważne uroczystości dworskie. Sala oszalała przepychem i bogactwem wystroju – zawiera 17 złotych kolumn, 20 kryształowych żyrandoli i kinkietów;
 - Sala Rycerska – na ścianach wielkie obrazy namalowane przez Marcella Baciarellego, przedstawiające kulturalne, dyplomatyczne i militarne dokonania polskich królów;
 - Sala Tronowa – aranżacja tronu i dekoracja ścian wykonana jest z tkanin haftowanych srebrem i złotem na jedwabnym adamaszku;
 - Sala Marmurowa – mieści wizerunki władców/królów polskich;
 - Gabinet Europejskich Monarchów – są tu mini portrety Papieża Piusa VI, Jerzego III, Józefa II, Katarzyny II.
- Kolejno zwiedzamy królewskie pomieszczenia: gabinet, garderobę, sypialnię, pokój audiencyjny, Salę Canaletta, Kaplicę Królewską, Salę Matejkowską z pięknymi obra-

zami Jana Matejki. Pobyt w tych królewskich komnatach zachwyca urządzeniem oraz wyposażeniem, na które składają się bezcenne dzieła najwybitniejszych malarzy tego okresu oraz zgromadzone skarby polskiej kultury.

Wycieczkę po Warszawie kończymy spacerem z przewodnikiem ulicami przylegającymi do Zamku. Zachwycają nas zrekonstruowane kamienice z XV–XVIII w. na Starym Rynku, które zostały całkowicie zburzone podczas Powstania Warszawskiego w 1944 r. Odwiedzamy Katedrę św. Jana oraz Kościół Akademicki św. Anny, gdzie na frontonie umieszczono pamiątkową tablicę poświęconą pobytowi Papieża Jana Pawła II: Ojciec Święty – Jan Paweł II – w tym miejscu spotkał się z polską młodzieżą 3 czerwca 1979 r. Obok słowa JP II: Szukałem Was, Wy teraz przysłońcie do mnie; za to Wam dziękuję – Jan Paweł II.

Wracamy do Łodzi pełni wrażeń i zachwyty, upojeni historią naszej Ojczyzny i jej wybitnych przedstawicieli. Wynosimy w pamięci obrazy oglądanych obiektów i dzieł kultury polskiej. Urzeczywistniła się wizja naszego pisarza – Stefana Żeromskiego o szklanych domach, które wyrosły w Warszawie i są nowoczesnym akcentem obecnych dziejów.

Elżbieta Król
Koło Emerytowanych Pielęgniarek i Położnych
przy OIPIP w Łodzi



Samorząd zawodowy pielęgniarek i położnych reprezentuje osoby wykonujące zawody pielęgniarki i położnej oraz sprawuje pieczę nad należyłym wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony.

Przynależność pielęgniarek i położnych do samorządu jest obowiązkowa.

Na wniosek osoby posiadającej dyplom ukończenia studiów na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo okręgowa rada pielęgniarek i położnych stwierdza lub przyznaje prawo wykonywania zawodu pielęgniarki lub położnej oraz dokonuje wpisu do rejestru pielęgniarek i położnych.

Pielęgniarka i położna stają się członkami samorządu z dniem wpisania do rejestru prowadzonego przez właściwą izbę.

Członkami Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Łodzi są pielęgniarki i położne, które mają stwierdzone lub przyznane prawo wykonywania zawodu i pozostają wpisane do rejestru prowadzonego przez Okręgową Radę Pielęgniarek i Położnych w Łodzi.

Okręgowa Izba Pielęgniarek i Położnych w Łodzi jest jednostką organizacyjną samorządu, obejmującą zakresem swojego działania miasto Łódź oraz powiaty: bełchatowski, kutnowski, łęczycki, łódzki wschodni, opoczyński, pabianicki, pajęczański, piotrkowski, radomszczański, rawski, skierniewicki, tomaszowski, wieluński, zgierski.

Przypominamy o obowiązku dokonania wpisu do rejestru:

- ▶ w razie zgłoszenia zamiaru wykonywania zawodu na obszarze działania dwóch lub więcej okręgowych izb pielęgniarka i położna są obowiązane dokonać wyboru okręgowej izby, której będą członkami
- ▶ w przypadku zamiaru rozpoczęcia wykonywania zawodu na obszarze innej okręgowej izby, a także w przypadku wykonywania zawodu na obszarze działania dwóch lub więcej okręgowych izb, jeżeli w wyniku tego miałyby dojść do zmiany dotychczasowej okręgowej izby, pielęgniarka i położna składają wniosek o wykreślenie ich z rejestru dotychczasowej okręgowej izby wraz z informacją o dokonanym wyborze okręgowej izby, której chcą zostać członkami
- ▶ po otrzymaniu uchwały o wykreśleniu z rejestru z dotychczasowej okręgowej izby pielęgniarka i położna składają wniosek o wpis do rejestru wybranej przez siebie okręgowej izby
- ▶ w przypadku wykonywania zawodu wyłącznie poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pielęgniarka i położna składają wniosek o wykreślenie z rejestru wraz z informacją o miejscu wykonywania zawodu

Członkowie samorządu są obowiązani:

- ▶ postępować zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz zasadami wykonywania zawodu
- ▶ sumiennie wykonywać obowiązki zawodowe
- ▶ przestrzegać uchwał organów izb
- ▶ regularnie opłacać składkę członkowską
- ▶ aktualizować dane w rejestrze pielęgniarek i rejestrze położnych – w ciągu 14 dni od dnia powstania zmian. Dotyczy to w szczególności: danych osobowych, adresu zamieszkania, informacji o ukończeniu kształcenia podyplomowego, miejsca zatrudnienia



UPRAWNIENIA CZŁONKÓW OKRĘGOWEJ IZBY PIELEŃNIAREK I POŁOŻNYCH W ŁODZI

Członkowie samorządu mają prawo:

- ▶ wybierać i być wybierani do organów OIPiP w Łodzi
- ▶ korzystać z pomocy izb w zakresie podnoszenia kwalifikacji zawodowych oraz ochrony właściwych warunków wykonywania zawodu
- ▶ korzystać z ochrony i pomocy prawnej izb
- ▶ korzystać z innych świadczeń izb i działalności samopomocowej
- ▶ członkowie OIPiP w Łodzi podlegają bezpłatnemu ubezpieczeniu w zakresie odpowiedzialności cywilnej związanej z wykonywaniem zawodu

Zapraszamy do korzystania z pomocy Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Łodzi w zakresie:

- ▶ **bezpłatnego udziału w formach kształcenia podyplomowego:**
 - szkoleniach specjalizacyjnych
 - kursach kwalifikacyjnych
 - kursach specjalistycznych
 - kursach dokształcających
- ▶ **bezpłatnego udziału w różnych formach doskonalenia zawodowego**

Zasady udziału członków OIPiP w Łodzi w formach kształcenia podyplomowego i doskonalenia zawodowego m.in. organizowanego przez OIPiP w Łodzi określone zostały Uchwałą Nr 862/VI ORPiP w Łodzi z dnia 8 października 2013 r. w sprawie zasad dofinansowania udziału członków samorządu w różnych formach kształcenia i doskonalenia zawodowego (ze zm.) – tekst na stronie internetowej OIPiP w Łodzi: www.oipp.lodz.pl/zasady_przyznawania_dofinansowania

Wykaz prowadzonych form kształcenia podyplomowego i doskonalenia zawodowego organizowanego i finansowanego z budżetu OIPiP w Łodzi – aktualizowany jest na bieżąco na stronie internetowej: www.oipp.lodz.pl/ksztalcenie_podyplomowe

- ▶ **pomocy finansowej w związku z wystąpieniem zdarzeń losowych członków samorządu**

Zasady udzielania zapomóg w ramach działalności OIPiP w Łodzi określone zostały Uchwałą nr 908/VI Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych w Łodzi z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie regulaminu udzielania zapomóg członkom Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Łodzi (ze zm.) – tekst na stronie internetowej OIPiP w Łodzi www.oipp.lodz.pl/pomoc_socjalna
- ▶ **bezpłatnej pomocy prawnej dotyczącej wykonywanego zawodu**

Bezpłatne porady prawnika w siedzibie OIPiP w Łodzi
- ▶ **bezpłatnego korzystania z zasobów biblioteki OIPiP w Łodzi**
- ▶ **lektury Biuletynu OIPiP w Łodzi, zawierającego informacje dotyczące zarówno życia samorządu zawodowego jak i artykuły merytoryczne związane z wykonywaniem zawodu pielęgniarki i położnej**